

ЛОРА ЛЕЙ

ДА ИМАШ ЗА СЪСЕД ПОРОДА

Част 6 от „Породите“

Превод от английски: Illusion, 2013

chitanka.info

ПРОЛОГ

— *Вие бяхте създадени. Създадени да дадете живота си за Съвета по генетика по всяко време, когато е считано за необходимо. Вие сте животни. Нищо повече. Вие нямате баща. Нямате майка. Имате само нас. И ние ще решим дали сте достатъчно силни, за да живеете, или да умрете.*

Сънят беше безмилостен и ярък в паметта му. За това кой и какво е бил той. Спомени за учения, който обяснява процедурата, довела до създаването му.

Генетичното подобряване на неизвестни сперматозоиди и яйцеклетка. Оплождането и развитието преди да бъде поставен в човешка утроба. И накрая, смъртта на инкубаторите, които са износили всяко бебе Котешка порода до термина.

Нищо не бе спестено на незрелите същества. Те стояха седнали на пода в клетките си и гледаха записа на графиките всеки ден. А всяка нощ ги виждаха в сънищата си.

— *Ти не си човек. Независимо от външния си вид, ти си животни. Едно създание. Инструмент. Инструмент за наша употреба. Никога не си въобразявай, че някога ще бъдеш нещо различно...*

Тарик се мятеше в кошмара, годините на кръв и смърт преминаваха през съзнанието му. Можеше да усети ударите на камшика, разкъсващи гърба и гърдите му. В съзнанието му все още бяха живи спомените за безкрайните часове на мъчения, които бе преживял, само защото не бе убил жертвата си достатъчно жестоко, или защото е показал капка милост. Болката от мисълта, че мечтата за свобода не е нищо повече от фантазия, бързо угасна.

Той се събуди внезапно, кръвта препускаше във вените му, кожата му бе влажна от пот, когато ужасите, които се бе борил толкова дълго да отдалечи от себе си, се завърнаха.

Дишайки тежко, мъжът се надигна от леглото и извади чифт боксерки, преди да напусне спалнята.

Пое дълбоко въздух, когато излезе от стаята, а мозъкът му автоматично обработваше ароматите на къщата, като ги пресяваше в търсене на аномалии. Нямахе такива. Територията му бе неопорочена, толкова сигурна, каквато бе и когато преди няколко часа бе легнал да спи.

Тарик потърка с ръка гърдите си, където го измъчваше болката, която почти винаги присъстваше като спомен от последния побой, и камшика, работещ с електрически ток, който изпращаше агония, резонираща през цялото му тяло.

Той не бе роден, а създаден.

Тези думи отекваха в съзнанието му, когато отвори задната врата и пристъпи на верандата. Създаден да убива. Не бе човек...

Мъжът се вгледа в мрачната пустота на късната Арканзаска нощ и остави спомените да го залепят. Борбата с тях само ги правеше по-болезнени, правеше и кошмарите по-лоши.

— *Вие никога няма да познаете обичта. Животните не обичат, така че преди дори да си помислите, че това ви се полага по право, забравете го!*

Тези, които ги обучаваха, бързо унищожаваша всеки лъч надежда, преди той да добие живот, да добие форма или дори намек за него в края на мъчителните страдания. Психологическото обучение беше брутално.

— *Вие сте нищо. Четириноги животни, ходещи на два крака. Никога не забравяйте това... Способността ви да говорите не означава, че ви е разрешено да го правите...*

Мъжът се взираше в осеяната със звезди нощ.

— *Бог не съществува за вас. Бог създава своите деца. Той не приема животните...*

Окончателното унищожение. Безшумно ръмжене изви устните му, докато гледаше към блясъка на едно небе, което не бе предназначено никога да види.

— Кой ни приема тогава? — изръмжа той към бога, за когото му бяха повтаряли, че няма време за него или за неговия вид. — Кой?

ПЪРВА ГЛАВА

Не съществуваше ли някакъв вид закон, който да забранява на един мъж да изглежда толкова дяволски красив? Особено стегнатите, твърди тела, които упорито обезобразяваха една съвършено хубава поляна в грешното време на годината?

Лири Мейсън бе сигурна, че трябва да има такъв закон. Особено когато въпросният мъж, Тарик Джордан, е извършил непростим грях, съсипвайки ценните й ирландски рози.

— Ти луд ли си? — Тя изтича през предната врата, крещейки с цяло гърло, докато му ръкомахаше да се махне от красивия жив плет, който най-накрая бе успял да достигне умерена височина. Или поне беше достигнал умерена височина, преди този мъж да го нападне с косачката, която размахваше като меч.

— Спри. По дяволите. Това са моите рози — изплака жената, докато тичаше през моравата отпред, мина покрай предницата на автомобила си и едва не си счупи врата, когато се подхлъзна на ивицата тучна зелена трева пред него.

Поне мъжът спря.

Той отпусна косачката, бутна тъмните си очила надолу по арогантния си нос и се вторачи в нея, сякаш тя бе тази, която извършва някакъв отвратителен акт.

— Изключи това — извика Лира, имитирайки разрязващо движение през гърлото си. — Веднага. Изключи я.

Раздразнение и вълнение кипяха в кръвта й, разгорещяваха лицето й и я караха да трепери пред него. Той може да бе по-едър от нея, но тя бе маневрирала между едри, мускулести мъже през целия си живот. Той щеше да бъде като детска игра за братята й. Може би.

Тарик изключи мотора, вдигна вежди и стегна всичките си непокрити великолепни мускули по гърдите и раменете си. Сякаш това щеше да го спаси. Лира не мислеше така.

Този мъж живееше в съседство с нея от почти шест месеца и никога не се бе провалял в опитите си да я вбеси напълно поне веднъж

седмично. А тя дори не искаше да си признае колко се забавлява да му се подиграе при всеки удобен случай.

— Това са моите рози! — Лира имаше чувството, че ще заплаче, когато се втурна към пречупените, опустошени клонки на високия метър и двадесет жив плет. — Имаш ли представа колко време ми отне да ги накарам да пораснат? Да не си си загубил ума? Защо нападаш розите ми?

Тарик вдигна едната си ръка от металната дръжка на косачката и почеса брадичката си замислено.

— Рози, а?

О, боже, гласът му имаше онази лека дрезгава острота. Тъмен. Дълбок. Глас, който всяка жена копнее да чуе в тъмнината на нощта. Глас, който я съблазняваше в сънищата й толкова дяволски чувствено, че тя се изчервяваше само при мисълта за тях.

Проклет да е.

Мъжът наклони глава настрани и се загледа в розите й за няколко дълги секунди през стъклата на тъмните си очила.

— Не мога да повярвам, че направи това. — Тя го стрелна с отвратен поглед, след това се наведе към безценния си храст и започна да разглежда щетите. — Живееш тук от шест месеца, Тарик. Със сигурност ти е хрумвало, че ако исках да ги отрежа, щях да го направя сама.

Някои мъже просто имаха нужда от каишка. Този очевидно бе един от тях. Но беше забавен — дори когато не го осъзнаваше. Само че никога нямаше да му позволи да разбере колко често тя излизаше от пътя си, за да се нахвърли върху него.

— Съжалявам, Лира. Мислех, че работата е прекалено тежка за теб. На мен ми приличат на един безпорядък.

Жената го погледна с шокирана изненада, когато чу обидните му думи. Само един мъж можеше да гледа на розите като на безпорядък. Но пък й беше дяволски приятно, дори й харесваше този безпомощен мъжки поглед, който Тарик й хвърляше всеки път, когато бе объркан.

Лира успя само да поклати глава. Колко дълго бе необходимо да живеят в съседство, преди той да проумее, че трябва да остави нейната част от двора на мира? Този мъж имаше нужда от пазач. И тя сериозно се замисли да му предложи услугите си за тази работа.

— Би трябвало да имаш разрешително за използването на едно от тези неща. Обзалагам се, че си се провалил на теста, ако изобщо си се явил на изпита.

Усмивка изви устните му. Лира харесваше тази леко крива усмивка, почти срамежлива, само с намек за палавост. Караше я да се овлажнява. А това изобщо не ѝ харесваше.

Очите ѝ се присвиха, докато игнорираше студенината на ранния зимен въздух и устните ѝ изтъняха от истинско раздразнение този път.

Мъжът очевидно не обръщаше внимание на студа. Дори не беше сложил риза. Беше едва четиринадесет градуса, а той използваше косачката сякаш бе юни и плевелите са започнали кампания за превземане. Това, или просто не харесваше розите ѝ.

— Виж, просто отнеси малкия си мощен инструмент от другата страна в твоя имот. Там няма съседи. Няма рози за осакатяване. — Лира махна с ръка, сякаш го прогонваше. — Тръгвай. Ти си собственик на онази страна от двора. Не те искам тук.

Между златистокафявите му вежди се появи бръчка, когато те се сведоха злоецо, а очите му се присвиха. Какво караше мъжете да мислят, че този поглед наистина ѝ въздейства? Младата жена почти се засмя при мисълта.

Добре, той беше опасен. Ставаше все по-неприятен. Беше по-едър и по-силен от нея. На кого му пукаше?

— Не ме гледай така — изсумтя отвратено. — Досега трябваше да си разбрал, че това не ми действа. Само ме вбесява още повече. Сега се махай.

Тарик се огледа, сякаш измерваше някаква невидима линия от мястото, на което се намираще, до собствената му къща на няколко метра разстояние.

— Мисля, че съм в моя имот — информира я хладно.

— О, така ли? — Тя се изправи внимателно на пръсти и погледна над върха на печално орязания розов храст към мястото, на което стояха краката му. Господи, той наистина трябваше да се осведоми по-добре. — Върви да прочетеш нотариалния си акт, Айнщайн. Аз прочетох моя. Розите ми са посадени точно на шест фута от границата на имота. От дъб до дъб. — Тя посочи дървото в предната част на улицата, а след това другото, което бе на границата на гората по-нататък. — От дъб до дъб. Братята ми прокараха линията и я

отбелязаха наистина внимателно, но едва ли е само заради някакво глупаво малко момиченце, което аз отдавна не съм — подигра му се тя сладко. — Това те поставя в моя имот. Върни се от собствената си страна.

Лира щеше да се засмее, ако не беше толкова важно да поддържа гневния си вид. Щом трябваше да оцелее и да живее до тази ходеща, говореща реклама за секс, тогава трябваше да бъдат установени някакви граници.

Тарик се наклони леко и скръсти ръце на гърдите си, оставяйки тежката косачка да виси на ремъците, които бяха кръстосани на гърба му.

Беше обут с ботуши. Издраскани и доста износени кожени ботуши. Лира забеляза това веднага, точно както забеляза и дългите мускулести крака над тях. И една издуптина... Не, не трябваше да гледа там.

— Твоята страна от имота е същата бъркотия, както и храстът ти — изсумтя той. — Кога ще подрежеш тревата си?

— Когато му дойде времето — отсече жената и се изпъна в целия си ръст от метър петдесет и девет. — А то не е сега, в средата на зимата, когато тя дори не расте.

Добре, значи едва достигаше до гърдите му. И какво от това?

— Щеше да ми подобри настроението, ако бях на твое място. — Той използва онзи типично мъжки тон, който винаги остъргваше нервите й. — Имам една хубава моторна косачка. Бих могъл да я подрежа вместо теб.

Очите й се разшириха от ужас. Той я гледаше с крива усмивка и обнадяващо изражение на лицето си. Лира надникна покрай рамото му, огледа неговата трева и след това потръпна ужасено.

— Не — поклати глава пламенно. Това можеше да излезе извън контрол. — Не, благодаря ти. Накълцал си твоята наистина добре. Остави моята на мира.

— Моля за извинение. — Тарик изправи рамене назад и ги изпъна в обидена мъжка гордост, като опря ръце на кръста си.

Правеше го толкова добре, прекалено добре. Всеки път, когато объркаше нещо, той изваждаше тези арогантни глупости пред нея. Би трябвало да знае, че няма да свърши работа.

— И така трябва — отвърна дръзко тя и също опря ръце на кръста си и го изгледа свирепо. — Накълцал си твоята трева. По-лошо, направил си го през зимата. Няма никаква симетрия и си нагласил острието много ниско. Ще бъдеш щастлив, ако имаш трева, когато дойде лятото. Ти просто си я съсипал цялата.

Тарик се обърна назад и огледа моравата си. Когато се извърна отново към младата жена, чертите му бяха белязани от хладна арогантност.

— Моравата е перфектна.

Сигурно се шегуваше.

— Виж. — Лира въздъхна тежко. — Просто се придържай към обезобразяването на твоя собствен имот, ясно? Остави моя на мира. Запомни линията — от дъб до дъб — и стой от твоята страна.

Той подпря отново ръце на кръста си. Движението привлече очите ѝ още веднъж към навлажненото от пот съвършенство на тези златисти мъжки гърди.

Това трябваше да е незаконно.

— Ти не си дружелюбна съседка — обяви Тарик хладно, като почти съсипа самоконтрола ѝ и предизвика усмивка от чисто веселие по устните ѝ. — Когато купих къщата, ми бе казано, че всички в този квартал са приятелски настроени, но ти беше последователно груба. Предполагам, че са ме излъгали.

Той звучеше шокиран. Всъщност ѝ се подиграваше, а на нея това наистина не ѝ харесваше. Е, може би малко, но нямаше да допусне той да го разбере.

Лира отказа да позволи на устните си да помръднат при вида на развеселения му поглед. Тарик се усмихваше много рядко, но понякога, от време на време, тя можеше да накара очите му да се засмеят.

— Агентът по недвижими имоти ще ти каже, че слънцето изгрява от запад, а луната е направена от сирене, ако това ще му гарантира продажба. — Тя се ухили подигравателно. — Той продаде имот първо на мен, така че знаеше, че не съм приятна. Предполагам, че е пропуснал да те информира за този факт.

Всъщност, тя се бе държала доста добре с истинския агент по недвижими имоти. Той беше много приятен господин, който я увери, че жилищата в този квартал се продават само на определен тип хора.

Така че, очевидно бе излъгал и нея също, защото човекът, който стоеше насреща ѝ не беше почтен, нито семейно ориентиран. Той беше секс-бог, а тя бе на един миг разстояние от това да се поклони пред силните му мъжки крака. Беше толкова слаба.

Той бе убиец на рози, напомни си тя строго, и щеше да му скрита задника, ако нападне още от безценните ѝ растения. Още по-добре, щеше да се обади на братята си и да се разплаче. Тогава те щяха да му скритат задника. Не, това не би го направила, поправи се тя бързо. Те щяха да го прогонят. А тя изобщо не искаше това.

— Може би трябва да обсъдя това с него. — Тарик отново наклони надолу очилата и се взря в нея над рамката. — Поне беше прав за гледката.

Погледът му я обходи от петите до върха на главата, златистокафявите му очи светеха от смях — за нейна сметка, разбира се. Сякаш тя не знаеше, че е прекалено обикновена. Една нормално изглеждаща. Не беше секси — тип сирена — и нямаше желание да бъде. Но това не означаваше, че той трябва да се подиграва с нея.

Беше напълно приемливо да си поиграе с него. Но когато той го правеше, не беше ни най-малко забавно.

— Това не е смешно — информира го Лира хладно и ѝ се прииска да може да се скрие зад нещо.

Овехтелите дънки, които носеше, висяха ниско на ханша ѝ, не заради модата, а по-скоро защото бяха доста широки. Тениската ѝ беше точния размер, но бе твърде прилепнала. Все пак Лира почистваше къщата, а не беше на прослушване за „Fashions R Us“^[1].

— Не се опитвам да бъда забавен. — Усмивката му бе порочна и чувствена. — Бях честен.

Опитваше се да се измъкне от неприятностите. Лира знаеше какъв е този поглед. Това не бе първият път, в който ѝ го отправяше.

— Имам трима по-големи братя — информира го студено. — Знаем всички номера, г-н...

— Джордан. Тарик Джордан — припомни ѝ мъжът спокойно.

Като че ли вече не знаеше името му. Знаеше го от първия ден, в който се бе нанесъл в къщата, пристигайки с мощния си „Харли Дейвидсън“, който бе подкарал по предната ѝ морава.

По дяволите, този „Харли“ наистина изглеждаше добре, но Тарик изглеждаше дори още по-добре, седнал върху него.

— Господине — повтори младата жена, — ти не значиш нищо за мен, така че не се заблуждавай в обратното. Сега, дръж проклетите си машини далеч от мен и моя имот, или може би трябва да ти покажа как се използват и да нараня цялата тази мъжка гордост, която изглежда имаш в изобилие. — Тя го прогони отново с едно махване на ръката си. — Хайде. Върви си в твоя имот. И остави розите ми намира.

Изведнъж очите му се присвиха към нея. Но този път се промени и изражението му. Стана... хищническо. Не опасно. Не заплашително. Но не беше успокоително изобщо. Беше изражение, което я уверява, че изобилието от мъжки тестостерон е готово да изригне. А той имаше тестостерон наистина, и то в изобилие. Сприхав и ръмжащ и откровено раздражен, когато я изгледа свирепо, гласът му остана опасно дрезгав, щом изръмжа към нея и се опита да я наругае.

Лира отказа да отстъпи.

— Изобщо не ме гледай така. Казах ти, имам трима братя. Не ме плашиш.

Веждите му се извиха. Бавно.

— Беше ми много приятно да те видя днес, Лира — кимна най-сетне любезно Тарик. — Може би следващият път няма да бъдеш в такова лошо настроение.

— Да. Някога, когато ти не обезобразяваш външния вид на имота ми, би било добро — изсумтя жената, като се извърна от него. — Боже, само на мен може да ми се падне съсед без абсолютно никакво чувство за изящството на пейзажа. Как, по дяволите, мога да го управлявам?

Лира закрачи бързо и вече бе сигурна, че изобщо не трябваше да позволява на баща си да я убеди за точно тази къща.

— Тя е близо до семейството — подигра се младата жена, извъртайки очи. — Цената е идеална — изимитира най-големия си брат. — Да. Точно така. А съседите не струват...

Тарик наблюдаваше оттеглянето ѝ и чуваше подигравателното ѝ гласче по целия път до верандата, докато тя вървеше бързо по тротоара. Най-сетне, предната врата се затръшна с ярост, която би накара друг човек да трепне. Породите не трепваха.

Той погледна надолу към косачката, висяща от раменете му, и въздъхна дълбоко, преди да се обърне и да погледне към моравата.

Беше се справил с подрязването на тревата, увери се Тарик, едва потискайки трепването си. Добре де, може да не изглеждаше

страхотно, но се бе забавлявал, докато я подрязва. По дяволите, дори бе изпитал удоволствие да използва косачката. Поне докато г-ца Ненападай-розите-ми не бе излетяла от дома си.

Като че ли той не бе наясно, че цялата женска ярост е по-скоро престорена, отколкото истински гняв. Можеше да подуши топлината ѝ, възбудата ѝ, вълнението ѝ. Тя не умееше да крие емоциите си толкова добре, колкото си мислеше.

Тарик се засмя и погледна отново към двуетажната къща от тухли и стъкло. Подхождаше ѝ. Хубава и величествена отвън, но с дълбочина. Много, много дълбочина. Той можеше да го види в големите ѝ сини очи, в мекотата на нацупените ѝ устни.

Лира обаче, беше дива котка. Добре де, беше пламенна като дива котка. Мъжът прочисти гърлото си, почеса гърдите си замислено, след това махна косачката от раменете си и тръгна към малкия метален гараж зад собствената си къща.

Харесваше своята къща все повече, каза си Породата. Груба, дървена, двуетажна, с веранда, която я обгръщаше, беше... удобна. Беше просторна и естествена, с открити стаи и едно чувство за свобода. Имаше нещо в къщата, което го успокояваше, което облекчаваше кошмарите, които го преследваха.

Не бе търсил дом, когато се бе поддад на предложението на агента по недвижими имоти да разгледа къщата. Бе търсил нещо под наем, нищо повече. Но когато паркираха на алеята и свежото ухание на летен дъжд, което още се носеше във въздуха, се смеси с аромата на прясно изпечен хляб, долитащ от съседната къща, той разбра, в този миг, че е негова.

Постройката — твърде голяма само за него, с двора, молец да подслони дървета и храсти и детски смях, отекващ около тях — го повика. Шест месеца по-късно, този дом, който не бе знаел, че иска, все още успокояваше неравните ръбове на душата му.

Тарик отвори вратата на гаража и спря, преди да влезе в тясната малка постройка, в която съхраняваше косачката. Трябваше да замени бараката с по-голяма. Всеки път, щом навлезеше в тъмнината, той се чувстваше така, сякаш тя се стесняваше около него, хващаше го като в капан. Затваряше го в клетка.

Обаче този път имаше нещо различно. Той спря, когато излезе от нея и погледна назад към вътрешността, разглеждайки я замислено.

Не миришеше на мухъл, както обикновено. За първи път миризмата на влажна пръст не накара стомаха му да се преобърне от спомени. Това бе, защото сетивата му още бяха изпълнени с мекото ухание на кафе, прясно изпечен хляб и топла, сладка женска.

Лира Мейсън.

Тарик се обърна и се загледа в нейната къща, потривайки гърдите си, усещайки почти незабележимите белези, които пресичаха плътта там.

Кафе и прясно изпечен хляб.

Никога не бе ял прясно изпечен хляб. Само го бе подушвал да се носи от къщата ѝ през последните месеци. Беше му отнело много време да разбере каква е тази миризма. А кафето, за съжаление, му беше слабост. И тя имаше и двете.

Чудеше се дали Лира може да направи по-хубаво кафе от него.

По дяволите, разбира се, че можеше, изсумтя той, обърна се и закрачи към задната врата. Отвори я, пристъпи в къщата и спря, за да изхлузи ботушите си до подложката пред гладките, кремави на цвят, плочки.

Кухнята беше направена за някой друг, не за него.

Все още не бе успял да разбере фурната. За щастие, имаше една микровълнова, иначе щеше да умре от глад.

Тарик се запъти към каната за кафе с намерение да си приготви малко, но се спря и направи гримаса. Все още можеше да подуши аромата на кафето на Лира.

Устните му се повдигнаха от едно ръмжене, което завибрира от гърлото му. Искаше малко от нейното кафе. То ухаеше много по-хубаво от неговото. И искаше малко от онзи прясно изпечен хляб.

Не че вероятно щеше да му даде. Той бе отрязал скъпоценния ѝ храст, така че тя, разбира се, трябваше да го накаже. Това бе начинът, по който работи света. Той бе научил това в лабораториите още в най-ранна възраст.

Е, беше го разбрал. Белезите, които обезобразяваха гърдите и гърба му, бяха доказателство, че това бе урок, който никога не бе успял напълно да научи.

Тарик опря ръце на кръста си и изгледа свирепо къщата на Лира. Той беше Лъвска порода. Напълно зрял мъж, обучен да убива по стотици различни начини. Неговият специалитет беше с пушката.

Можеше да очисти човек от половин миля разстояние с някое от оръжията, които бе скрил в спалнята си.

Беше ненадминат в тренировките, бе научил всичко, което го обучаваха в лабораториите, след това се бе борил всеки ден да избяга. Шансът му най-сетне бе настъпил при атаките, предприети срещу лабораториите преди седем години.

Оттогава той се опитваше да се научи да живее в един свят, който все още не може напълно да се довери на животното, чието ДНК беше част от него.

Не че някой в малкия град Файетвил, Арканзас, знаеше кой или какво е той. Само онези от Убежището, основното имение на Породите, знаеха истината за него. Те бяха негово семейство и негови работодатели.

Младият мъж не можеше да изтръгне от съзнанието си аромата на кафето или на онзи хляб. Тази жена щеше да го подлуди — тя беше прекалено чувствена, прекалено земна. Но миризмата на кафето... Той въздъхна при мисълта.

Тарик поклати глава, без да обръща внимание на прекалено дългата коса, разстлана по раменете му. Трябваше да я подстриже, но проклет да бъде, ако имаше време. Работата, която бе изпратен да върши, му отнемаше почти всеки миг от деня му. С изключение на времето, което бе отделил да подреже тревата.

И времето, което щеше да му отнеме сега, да види дали може да поправи престъплението, което бе извършил, окастрийки тъпия храст, и надявайки се да получи чаша от кафето на Лира.

Вкусът на жената щеше да се появи много скоро.

[1] Марка дамски дрехи. — Бел.прев. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Хлябът украсяваше плота на перфектната, прелестна кухня на Лира. Пресен бял хляб, бананов хляб с ядки и любимите на баща ѝ канелени франзели. Чаша току-що приготвено кафе се намираше до лакътя ѝ, а пред нея на масата бе разтворен бележник с рецепти, докато тя се опитваше да намери инструкциите за пикантна яхния от зеленчуци и морски дарове, която искаше да изпробва.

Готварският бележник беше не повече от няколкостотин страници, някои написани на ръка, някои — на пишеща машина, а други — отпечатани от компютър и подвързани на случаен принцип през годините. Нейната майка го бе започнала и сега Лира добавяше собствените си рецепти към него, както и използваше онези, които вече бяха написани.

Меките звуци от песента на една нова кънтри група свиреше от стерео уредбата във всекидневната и кракът на младата жена се поклащаше във веселия ритъм заедно с музиката.

— Наистина ли харесваш тази музика?

Шокиран писък от страх излезе от гърлото ѝ. Лира скочи от стола, карайки го да полети към стената, и едва не хвърли чашата с кафе през стаята.

Там стоеше той. Нейният враг.

Мъжът, който бе настанен тук, само за да я измъчва и изтезава. Нямахше друг отговор за това.

— Какво направи? — Тя се завъртя, дръпна стола от мястото, където бе паднал до стената, и го остави обратно до масата, преди да се обърне и да подпре ръце на кръста си.

Той беше тук. И действаше малко прекалено непохватно, за да ѝ се понрави. Сигурно отново бе объркал нещо.

Тарик стоеше от вътрешната страна на вратата, току-що изкъпан и изглеждаше прекалено див за спокойствието на някоя жена. Ако външният му вид беше обикновен, тя би могла да го игнорира. Но той

не беше. Лицето му беше грубо изсечено, с остри ъгли, високи скули и чувствени, апетитни устни.

Един мъж не трябваше да има апетитни устни. Това бе прекалено подлудяващо за онези жени, които нямаха шанс да ги вкусят.

— Не съм направил нищо. — Тарик прокара ръка по тила си и се извъртя да погледне назад през вратата, сякаш бе объркан, преди да върне погледа си на нея. — Дойдох да се извиня.

Не изглеждаше извинително.

Изглеждаше така, сякаш искаше нещо.

Той потърка врата си отново, ръката му се движеше под водопада от прекалено дълга светлокестенява коса, която подчертаваше грубите черти и ъгли на лицето му.

Разбира се, че искаше нещо. Всички мъже го правеха. А Лира сериозно се съмняваше, че има нещо общо с тялото ѝ. Кое то наистина беше много лошо. Тя можеше да се сети за много неща, за които това негово жилаво тяло може да послужи.

За съжаление, мъжете като него — яки, лъскави и лоши — по принцип никога не гледаха към нея.

— Да се извиниш? — Лира улови полуприкрития му, изпълнен с копнеж поглед, който той хвърли към плота и оставения да изстива хляб на него.

— Да. Да се извиня. — Тарик кимна все така леко, изражението му бе само един нюанс по-пресметливо, отколкото би желала.

Младата жена сви устни, много добре знаеше, че той не е тук да се извини. Губеше ѝ времето, както ѝ своето, като я лъже.

Той искаше хляба ѝ. Можеше да го види в очите му.

— Добре. — Тя сви рамене пренебрежително. Какво друго можеше да направи. — Стой далеч от растенията ми, по дяволите, и ще ти простя. Можеш да си тръгваш сега.

Тарик се раздвижи, привличайки вниманието ѝ към широкия му гръден кош и чистата бяла риза, която носеше. Беше сменил дрехите си след душа. Беше облечен с дънки, които обгръщаха краката му и ги подчертаваха, а бялата риза беше затъкната спретнато в тях. Кожен колан обгръщаше тесния му кръст, а вечно присъстващите ботуши бяха на краката му, въпреки че тези изглеждаха малко по-добре от предишните.

Погледът му се отклони към хляба отново.

Беше преценяващ. И гладният, отчаян блясък в очите му, беше на път да я погуби. Но само на път. Нямаше да му позволи да я подмами със сладки приказки, увери се тя сама.

Лира го гледаше хладно, а ръката ѝ стискаше облегалката на стола. Той нямаше да яде от нейния хляб. Този хляб беше злато, от което баща ѝ и братята ѝ бяха заинтересовани, а тя отчаяно се нуждаеше от точките, които щеше да ѝ натрупа. Това бе единственият начин да ѝ бъде построен хубав дървен гараж, и тя го знаеше.

Тарик погледна отново към нея, този път дори не си направи труда да прикрие хладната пресметливост в очите си.

— Бихме могли да сключим сделка, аз и ти — предложи най-сетне и гласът му беше твърд, почти подкупващ.

О-хо. Лира се обзалагаше, че биха могли.

— Наистина ли? — Тя пусна стола и се облегна на плота, докато го гледаше скептично. — Как така?

О, господи, просто не можеше да дочака да чуе това. Сигурно беше добро. Лира познаваше мъжете и знаеше, че този пред нея очевидно е подготвял предстоящата си реч внимателно.

Но беше заинтригувана. Малко мъже си правеха труда да бъдат прями или дори отчасти честни, когато искаха нещо. Поне той не проявяваше чара си и не се преструваше, че е обзет от привличане към нея, за да получи това, което желае.

— Каквото поискаш — заяви Тарик най-сетне решително. — Каж ми какво ще трябва да направя, за да получа самун от този хляб и чаша кафе.

Лира го погледна шокирано.

Не бе свикнала на толкова пряма, напълно продажна тактика от страна на някого. Да не говорим за мъж.

Младата жена го наблюдаваше замислено. Той искаше хляба, тя искаше гараж. Добре, може би биха могли да се спазарят. Не бе онова, което очакваше, но бе готова да се улови за всяка възможност, която се предоставя.

— Можеш ли да използваш чука по-добре от косачката?

Имаше нужда от този гараж.

Устните му изтъняха. Той погледна към хляба отново с лек израз на съжаление.

— Бих могъл да те излъжа и да кажа да. — Мъжът наклони глава и ѝ отправи колеблива усмивка. — Много съм изкушен да го направя.

Чудесно. Не можеше да използва чук изобщо.

Лира погледна към едрото му, добре сложено тяло. Не изглеждаше така, сякаш е резултат от фитнес. Беше естествено мускулесто и грациозно, а не тежко, напompано на вид, като на момчетата от фитнеса. Но щом не можеше да подреже собствената си морава или да върти чука, как, по дяволите, го поддържаше?

Лира поклати глава. Очевидно природата наистина, ама наистина го харесваше, защото Тарик Джордан не беше човек, който обича да работи на открито.

— Нека позная. Ти си наистина добър на компютъра? — Тя въздъхна при тази мисъл. Защо привличаше техничари, вместо истински мъже?

— Ами, всъщност да. — Тарик ѝ предложи обнадяваща усмивка. — Твоят има ли нужда от работа по него?

Поне беше честен — в някои неща. Младата жена предположи, че заслужава някаква компенсация, макар че напълно признаваше, че понякога е прекалено снизходителна.

— Виж, обещавай ми, че ще държиш машините си далеч от линията на моя имот и ще ти дам едно кафе и една филийка хляб — предложи тя.

— Само една филийка? — Изражението му посърна, като на дете, чието любимо лакомство е било издърпано от ръцете му.

Мъже. Тя погледна към плота. По дяволите, бе изпекла повече така или иначе.

— Добре. Един хляб.

— От всеки вид? — Надеждата се възвръщаше в тези златни очи и за миг я накара да се запита... Не, разбира се, че бе ял прясно изпечен хляб. Всеки човек беше ял. Но имаше любопитен проблясък на уязвимост, какъвто тя не бе очаквала.

Лира погледна към плота отново. Имаше по четири хляба от всеки вид и много от канелените франзели. Не беше като да няма достатъчно.

— Хайде, влез. — Тя се обърна да вземе допълнителна чаша за кафе, когато спря и се взря в него изненадано.

Той сваляше ботушите си? Направи го инстинктивно, запъна пръсти в петата, докато кожата не се изплъзна от крака му, след това ги вдигна и ги остави спретнато до вратата.

Чорапите му бяха бели. Чисти, ослепително бели на фона на тъмнокафявите керамични плочки, когато той тръгна към масата.

И зачака търпеливо.

Какво, по дяволите, беше той? Извънземен? Никой мъж, когото тя познаваше, не носеше бели чорапи. И със сигурност не ги интересуваше дали ще събуят обувките си пред вратата, без значение колко мръсни или кални бяха често. Нейните братя бяха най-лошите.

Лири наля кафето и остави чашата пред него, преди да се извърне да вземе захар и сметана от плота. Когато се обърна отново, тя се намръщи, щом го видя да отпива дълга глътка от тъмната течност.

Лицето му се преобрази от екстаз.

Изражението му я накара да стисне бедра, когато женствеността ѝ се сви заинтригувано. Което само я вбеси. Нямахше начин да се възбуди повече, отколкото вече бе. Беше си напълно добре без мъж в живота, точно сега. Не се нуждаеше, повтори си тя, не се нуждаеше от усложнения.

Но ако този мъж изглеждаше така, когато прави секс, тогава девствеността ѝ можеше да се окаже в сериозна опасност. Странно хищническо, диво и изпълнено с наслада, лицето му имаше един примитивен, напрегнат израз на удовлетворение и нарастващ глад.

За миг, гърдите ѝ се стегнаха от изненадващо разочарование. Искаше и нея да погледне така, както гледаше хляба.

Но този неин късмет. Някой да я тормоси за хляба ѝ, вместо за тялото ѝ. Не че искаше той да го прави заради тялото ѝ, но би било хубаво, ако някой го стори.

Лири взе ножа за хляб и отрязва от този с банани и ядки, а след това и от белия. Белият хляб все още беше достатъчно топъл, за да разтопи прясното, кремообразно масло, която тя намаза отгоре на филията.

Чудесно. Може би би могла да подкупи Тарик да наеме някой да подреже и оформи моравата му, така че да остави нейната на мира. Понякога се случваха и странни неща.

Кафето беше гъсто, тъмно и изискано. Хлябът напълно се топеше в устата му. Но не тези неща държаха пениса му болезнено набъбнал,

докато вкушваше лакомствата. Беше уханието на тази жена, гореща и сладка и възбудена.

Тази възбуда го убиваше. Не беше силна и непреодолима, а любопитна и топла. Почти колеблива. Тарик поглъщаше аромата ѝ повече, отколкото хляба и кафето, върху които се опитваше да остане съсредоточен.

— И така, какво правиш на компютъра? — Лира почистваше тавите, които бе използвала да изпече хляба, внимателно ги измиваше и подсушаваше на мивката.

Тарик погледна към тънката линия на гърба ѝ, стегнатата извивка на дупето ѝ и се раздвижи неспокойно в стола си. Тази ерекция щеше да го погуби.

Той не искаше да ѝ създаде впечатление, че работи предимно на компютъра, но предположи, че това е по-добре, отколкото да ѝ каже истината.

— Предимно проучвания и изследвания. — Породата сви рамене, казвайки възможно най-голяма част от истината. Мразеше мисълта, че я лъже. Което бе странно. Той живееше в лъжа, и го знаеше. Така беше от самото му създаване. Така че защо трябваше да го притеснява точно сега?

— Криминални или финансови? — Тя взе каната с кафе, приближи се до масата и напълни чашата му с остатъка от горещата течност.

Тарик се намръщи на въпроса, докато наблюдаваше как меката, среднощна коприна на косата ѝ пада напред, изкушавайки пръстите му. Изглеждаше мека и топла. Като всичко, което смяташе, че една жена трябва да бъде.

Тя не беше безмилостна, тренирана да убива или живееща в собствените си кошмари, както много от жените Котешки породи. Беше борбена и независима, но също така нежна и изискана.

— Повече по следите на изчезнали хора — отговори най-сетне той. — От всичко по малко обаче.

Тарик едва не се задави от това. Чисто и просто, беше ловец на глави и наемен убиец. Назначението му понастоящем беше да намери един от избягалите дресъори, който бе убил безброй Котешки породи, докато те са били държани в плен.

Задачата обаче, започваше да заема второ място след жената пред него.

По дяволите, кафето беше добро, но ако тя не съумееше да се успокои и да прогони от стаята и от обонянието му, уханието на тази мека, топла възбуда, надигаща се във вагината ѝ, тогава и двамата щяха да имат проблеми.

Тарик можеше да почувства нарастващата сексуална нужда, която стягаше корема му и сякаш се блъскаше в мозъка му. Искаше му се да разтърси глава, да отблъсне уханието далеч от себе си, в опит да намери смисъл във всичко това. Никога не бе изпитвал такава силна, незабавна реакция към някоя жена.

Още от първия миг, в който зърна обиденото ѝ изражение, когато бе извършил най-големия грях да подкара „Харли“-то си по моравата ѝ, тя го бе пленила. Не беше стресната или изплашена от него. Не го гледаше като парче месо или животно, което може да я нападне всеки момент. Тя го гледаше с равни части безсилие, невинност и копнеж.

И ако не се махнеше от нея, щеше да извърши още един грях. Щеше да ѝ покаже колко дяволски силно искаше това нейно гъвкаво дребно тяло.

— Предполагам, че е време да си тръгвам. — Тарик се изправи на крака бързо и довърши кафето си, преди да отнесе чашата и празната си чиния до мивката, където Лира работеше.

Тя го погледна учудено, когато той ги изплакна бързо, преди да ги пусне в топлата сапунена вода пред нея.

Мъжът се взря надолу към нея, пленен за миг от дълбините на невероятните ѝ сапфирени очи. Те блестяха. Малки точки ярка светлина, сякаш изпълваха тъмния цвят, като звезди на фона на синьо кадифе. Невероятно.

— Благодаря ти — най-сетне успя да накара думите да се откъснат от устните му. — За кафето и за хляба.

Лира преглътна тежко. Уханието ѝ се обвиваше около него — един нервен, несигурен аромат на възбуда, който накара гърдите му да се изпълнят с внезапно, животинско ръмжене.

Той потисна звука решително, стисна зъби и се отдръпна от нея.

— Пак заповядай. — Тя прочисти гърлото си, след като думите излязоха с дрезгав, секси тон на нервност.

По дяволите, той нямаше време за такива усложнения. Имаше работа за вършене. Работа, която не включваше жена, която той знаеше, че ще побегне крещейки, ако има някаква представа кой и какво е той.

Лири уви хлябовете и ги остави на шкафа до вратата за него. Тарик нахлузи ботушите си бързо и взе хляба, после отвори вратата, преди да се обърне отново към нея.

— Ако имаш нужда от помощ... — Сви рамене фаталистично. — Ако има нещо, което мога да направя за теб... — Той остави думите да заглъхнат.

Какво би могъл да направи за нея, освен да усложни живота ѝ и да я накара да съжالياва, че някога го е срещнала? Много малко.

— Просто стой далеч от двора ми с твоите джаджи. — Очите ѝ преливаха от хумор. — Поне докато се научиш да ги използваш.

Тази жена очевидно не зачиташе мъжката гордост. Лека усмивка изви устните му.

— Обещавам.

Тарик се обърна и напусна къщата неохотно. Мразеше това. Имаше топлина между стените на нейния дом, топлина, която не съществуваеше в неговия, и го караше да се чувства необяснимо тъжен от тръгването си. Какво имаше в Лири, какво имаше в къщата ѝ, което караше неговата внезапно да изглежда толкова празна?

Той поклати глава, мушна свободната си ръка в джоба на дънките си и тръгна през спретнатото окосения ѝ заден двор към собствената си не толкова спретната морава. И неговия не толкова задоволителен живот.

ТРЕТА ГЛАВА

Валеше студен зимен дъжд, не съвсем леден, но достатъчно да охлади плътта на Тарик, който стоеше в сенките на верандата си късно през нощта.

Не беше сигурен какво го бе събудило. Но имаше нещо. Внезапно бе станал бдителен, сетивата му бушуваха и малките, почти незабележими косъмчета по тялото му бяха настръхнали, когато той се измъкна от леглото и се облече безшумно.

Сега стоеше под прикритието на тъмнината и оглеждаше задния двор, очите му сканираха мрака, като уникалното му зрение му позволяваше да вижда в безлунната нощ.

В ръката си носеше мощен, свръхлек автоматичен пистолет. Той беше отпуснат отстрани до крака му, а на другото му бедро висеше смъртоносен нож, прибран в калъфа, който бе пристегнал там.

Косъмчетата по тила му бяха настръхнали, предупреждавайки го, че не е сам в мрака. Очите му огледаха неговия двор, а след това се обърнаха към този на Лира.

Лампите на горния етаж светеха и на всеки няколко минути Тарик можеше да я види как минава покрай прозореца на спалнята. Тя се нуждаеше от по-плътни завеси. Нещо се стегна в гърдите му и натежа при мисълта, че онзи, който дебнеше в тъмнината, може да бъде заплаха за нея.

Младият мъж стисна челюсти и надигна глава, за да вдиша миризмите около себе си. След това бързо и автоматично ги сортира.

Имаше нещо там, той го знаеше, и трябваше да може да го подуши. Нямаше логика отговорите, които искаше, да не се намират във въздуха около него.

Долавяше миризмата на братята на Лира. Те бяха дошли тази вечер и носеха хляб на тръгване. Проклети нещастници. За един безумен миг Тарик бе обмислял идеята да ги ограби.

Можеше да подуши и дървения материал, който те бяха донесли и оставили в задния ѝ двор, както и миризмата на дървени въглища,

която се носеше във въздуха след пържолите, които бяха изпекли за вечеря. Но нямаше следа от нарушител.

Тарик раздвижи рамене. Знаеше, че дъждът може да разсее мириса, знаеше, че ще трябва да рискува, а мразеше тази мисъл.

Породата се премести безшумно от верандата, като внимаваше да остане скрит в сянката на ниските дървета, които бе намерил време да засади, преди да се нанесе. Повечето бяха ели от някакъв вид вечнозелени дървета. Те бяха разположени на подходящо разстояние, за да осигурят прикритието, от което се нуждаеше той, за да се придвижва по периметъра на целия си имот.

Ето там.

Тарик спря в далечния ъгъл, повдигна глава, за да види диво и да усети дъжда по лицето си. Дългата му мокра коса започна да замръзва. Но там беше онази миризма, която той търсеше, и тя се намираше в имота на Лира.

Младият мъж обърна глава, а очите му се присвиха, докато търсеха да засекат и най-малкото движение — миризмата все пак бе там, макар и едва доловима.

— Къде си, копеле? — изръмжа Породата беззвучно, докато се придвижваше към купчината дървен материал, която използва да се скрие от задната част на къщата и му предоставяше ясна гледка към задната част на верандата на Лира. Свали предпазителя на мощното оръжие, което носеше.

Леденият дъжд се стичаше на струи надолу по косата и по раменете му и се просмукваше по фланелената риза и дънките му. Той изтласка студа и усещането за мокър плат от съзнанието си. Беше тренирал и в по-лоши условия от тези, в продължение на години.

Тарик пое дълбоко дъх отново, пресявайки миризмите, докато не успя да определи откъде идва тази. Вятърът духаше от запад, придвижваше се през къщата и през малката долина, където се намираше жилищният квартал.

Миризмата определено идваше от задната част на къщата. Беше прекалено отчетлива, прекалено натежала от заплахата, за да бъде разредена от храстите в предния двор.

Безлунната нощ оставяше двора черен, почти като катран, но ДНК-то, което правеше Породата ненавистен, също така му даваше способността да вижда по-ясно от врага, който дебнеше в мрака с него.

Не беше Порода. Тарик можеше да подуши Порода от една миля разстояние. Но не беше и безобидна заплаха. Той можеше да усети опасността във въздуха, ставаща все по-силна с всеки миг.

Придвижвайки се под прикритието на купчината дървен материал, Тарик се промъкна по-близо до къщата. По-важно от откриването на заплахата бе да задържи Лира в къщата и в безопасност. Тя беше толкова дяволски борбена, че ако дори си помислеше, че някой е в задния ѝ двор, щеше да излезе навън и да настоява за отговори, без да обръща внимание на опасността.

Мъжът мина покрай малката дървена арка, която държеше люлката пейка, предпазливо заобиколи лехата с цветя, в която Лира бе работила преди няколко дни, и се плъзна покрай оградата, която разделяше нейния имот от този на съседа ѝ от другата страна.

Можеше да усети нарушителя. Сърбежът по тила му ставаше все по-настойчив с всеки изминал миг. Тарик спря, наведе се ниско до вечнозеления храст и отново огледа района.

Ето го и него. Свит отстрани до къщата и си проправяше път към верандата. Облечено изцяло в черно, копелето можеше да не бъде забелязано, ако Тарик не бе уловил движението на бялото на очите му.

Беше добър.

Породата го наблюдава, когато натрапникът се отправи към електрическата кутия отстрани на къщата. Прекалено дяволски добър. Тарик видя как едно малко фенерче изпусна тънък лъч светлина, докато нарушителят работеше.

Когато приключи, младият мъж бе готов да заложи резците си, че по някакъв начин системата за сигурност беше изключена. Лампите все още светеха и дори не бяха трепнали, когато захранването бе прекъснато. Но имаше някакво удовлетворение в начина, по който облечената в черно фигура се промъкна към задната врата.

Това не можеше да се случва.

Тарик се раздвижи бързо, вдигна пистолета и се прицели, но успя само да изругае, когато фигурата се обърна рязко и вдигна собственото си оръжие.

Породата се претърколи, когато чу свистенето на заглушения изстрел. Очаквайки — глупаво, може би — нападателят да се обърне и да побегне, той се изправи на колене и се прицели отново, само за да

се строполи обратно върху мократа трева, в момента, в който пистолетът бе изритан от ръката му.

Младият мъж се извъртя настрани и скочи на крака. Кракът му полетя и улучи брадичката на другия. Чу изсумтяване от болка, когато нападателят отстъпи назад, размахвайки ръце, за да запази равновесие.

Тарик изтегли ножа от калъфа. Този път беше подготвен, когато другият мъж тръгна към него. Изрита пистолета от ръката му, завъртя се и нанесе мощен ритник в слънчевия му сплит. Изръмжа, когато се огледа и видя копелето да настъпва към него отново, също въоръжено с нож.

В този миг задната веранда се освети. Ярка светлина го заслепи за една ценна секунда, и в този момент нападателят направи своя ход. Болка прониза рамото на Тарик, когато ножът уцели белега му, миг преди да успее да отскочи назад.

Изстрел разкъса нощта. Звукът от мощната пушка накара и двамата мъже да спрат, дишайки тежко, преди нападателят да се обърне и да побегне.

— Мамка му — изръмжа Тарик и се спусна след него, но краката му се плъзнаха по калта, преди да намерят опора и да се затича.

Почти го бе хванал, по дяволите. Беше само на сантиметри от това да се хвърли към другия мъж и да го повали, когато още един безшумен изстрел изсвистя покрай главата му, и го накара да се наведе и да се хвърли настрани.

Звукът от автомобил изрева надолу по улицата и прониза нощта. Гумите изскърцаха, когато превозното средство спря рязко, чуха се високи, настоятелни гласове, след това се изстреля от предната част на къщата, докато Тарик тичаше да го зърне.

— Мамка му! Мамка му! — Проклятията му изпълниха нощта, когато черният седан, който естествено бе без номера, изрева далеч.

Нападателят беше добре обучен и очевидно бе дошъл с подкрепление. Подозрението, че е бил дресьорът, когото търсеше, изпълни съзнанието на Тарик. Но защо преследваше Лира? Мъжът бе достатъчно умен, достатъчно добре обучен, че никога не би могъл да сгреша коя къща да нападне.

На върха на това подозрение дойде мисълта, че той, ловецът, много лесно може да стане преследваният. И по всичко изглеждаше, че

Ли́ра е въвлечена в средата на войната, която се разиграваше между Съвета и техните вече свободни създания.

— Полицаяте са на път — изкрещя Ли́ра от задната врата. — Тарик, добре ли си?

Поне тя все още беше в къщата.

Ръмжене завибрира в гърдите му, когато се обърна и се затича обратно към двора, намирайки ножа и незаконната картечница по вече калната морава.

Задната врата беше отворена и Ли́ра стоеше там, облечена в дълга нощница и подходящ халат, и стискаше шибаната пушка, сякаш тя можеше да я защити.

Тарик стисна зъби, щом чу сирените, виещи в далечината, и хукна към къщата.

— Не споменавай за мен, разбра ли? — нареди той, като спря пред нея и се взря в разширените ѝ шокирани очи, когато тя примигна към него.

— Разбираш ли ме, Ли́ра? — изсъска нетърпеливо. — Не ме споменавай. След като си тръгнат, аз ще се върна. Разбра ли?

Той се протегна да хване рамото ѝ, но се отдръпна при вида на кръвта, стичаща се по ръката му. Мамка му, рамото му изгаряше.

— Ти си ранен. — Младата жена преглътна тежко.

Сирените се приближаваха.

— Ли́ра. — Той се наведе по-близо, вдишвайки уханието ѝ, страха ѝ. — Чу ли ме?

— Да. Защо? — Гърдите ѝ се повдигаха и спадаха буйно, бледите черти на лицето ѝ подчертаваха огромните ѝ тъмни очи.

— Ще ти обясня по-късно. Обещавам. — Тарик направи болезнена гримаса. — В момента, в който си тръгнат, аз ще се върна. Кълна се, Ли́ра. Но не им казвай какво се е случило.

Прикритието му отиваше по дяволите, ако тя дори намекнеше за него. Полицията щеше да претърси дома му и той щеше да бъде принуден да им каже кой точно е. Тогава сбогом задача, сбогом дресьор.

Младата жена кимна бавно и погледна назад към къщата, когато звукът на сирените отекна около тях.

Тарик ѝ отвърна с енергично движение, преди да се обърне и да изчезне в нощта. Раната на рамото му не беше опасна за живота, но

черният седан, който потъна в нощта — да. Щеше да му се наложи първо за това да се погрижи.

Той се скри в къщата си, когато полицейските автомобили профучаха по улицата и спряха пред дома на Лира. Породата заключи вратата бързо, отне му няколко скъпоценни секунди да изхлузи ботушите си, преди да влезе в тъмната къща.

Какво, по дяволите, ставаше?

Той се съблече в пералното помещение, хвърли студените мокри дрехи в пералната машина, преди да вземе една чиста кърпа от скрина и да я обвие около рамото си. Проклетата кръв щеше да нацапа всичко.

Тарик се качи бързо по стълбите и премина през спалнята към банята, където можеше да се погрижи за рамото си.

Докато почистваше и зашиваше внимателно раната, той обмисляше изминалите събития, опитвайки се да намери смисъл в тях.

Защо някой се опитваше да проникне в къщата на Лира, когато бе ясно, че тя си е у дома? Обирджиите изчакваха, докато жертвите им си легнат да спят или излязат. Те не влизаха, докато лампите светят и със сигурност не се мотаеха наоколо, когато са били забелязани.

И не бяха толкова добре обучени, както очевидно бе нападателят на Лира. Това не беше опит за грабеж. Беше нападение. Защо някой ще иска да убие съседката му, освен ако не цели да се добере до него? Предупреждение? И ако беше онзи проклет дресьор, как, по дяволите, бе научил, че Тарик го преследва?

Той напои марлята със силен антисептик, преди да я постави върху защитата рана и да я залепи надеждно.

След това се облече и зачака. Стоеше до прозореца на спалнята си и гледаше и чакаше, докато полицаите разговарят с Лира, чудейки се дали ще се вслуша в предупреждението му. Молеше се да го стори. Но знаеше също така и че може би е по-добре, ако не го направи.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Той беше Порода.

Лири отговори на въпросите, които полицаите ѝ зададоха, попълни и подписа доклада и зачака нетърпеливо да си тръгнат.

Слава богу, че не се бе обадила на братята си, преди да грабне пушката и да хукне към задната врата. Дори не бе помислила за това. Беше гледала през прозореца на спалнята си, когато луната бе разкъсала един облак и бе осветила ясно хората, които се биеха в задния ѝ двор. Бе разпознала Тарик незабавно.

Тарик Джордан беше Порода.

Лири бе видяла свирепия блясък в кехлибарените му очи, когато светлината ги освети, и прекалено дългите резци, когато бе изръмжал яростните си заповеди на задната веранда.

Имаше смисъл.

Трябваше да предположи от самото начало.

Той бе живял в къщата до нея в продължение на месеци. Очевидното му неудобство да върши неща, които повечето хора правят всеки ден през живота си, трябваше да ѝ даде знак. Мрачните сенки в очите му също.

Неспособността му да коси трева би трябвало да ѝ направи впечатление веднага. Всички мъже знаеха поне основното за подрязването.

Радостта, която бе открил в чаша прясно приготвено кафе и домашно приготвен хляб. Сякаш никога не бе опитвал нещо по-вкусно преди.

Тя го бе помислила за компютърен маниак. Но мъжът, който се биеше в задния ѝ двор, не бе компютърен маниак. Той ѝ напомняше за братята ѝ, трениращи таекуондо, което бяха научили в армията. Напомняше ѝ за животно, ръмженето му отекваше из двора, докато се биеше с човека, който се опитваше да я ограби.

Трябваше да разбере.

Ли́ра бе следи́ла всяка новина и всеки репортаж за Поро́дите, точно когато братята ѝ се бяха присъединили към мисиите преди няколко години за спасяването им. Те ѝ бяха разказвали истории за дрипавите, освирепели мъже и жени, които се бяха преместили от лабораториите в основната база на Котешките породи, Убежището.

Хора, полумъртви, измъчвани, белязани, но с очите на убийци. Хора, които бавно са били превръщани в животни — машини за убиване и нищо повече.

— Няма нищо друго, което можем да направим, г-це Мейсън. — Офицерът пое доклада ѝ, когато тя подписа съответния ред. — Обадихме се на вашата охранителна фирма и те ще бъдат тук утре, за да ремонтират системата.

— Благодаря ви, офицер Робъртс. — Ли́ра се усмихна учтиво, докато му подаваше документите, като ѝ се искаше по-скоро да напуснат дома ѝ.

— Ние ще тръгваме сега — кимна той с уважение.

Това бе въпрос на време.

Тя ги съпроводи до вратата, затвори и заключи, преди да обуе краката си в един чифт маратонки и зачака нетърпеливо да излязат на пътя.

В мига, в който колата пое надолу по улицата, тя грабна ключовете си, отвори вратата и излезе на верандата. Затвори бързо и хукна през дъжда към къщата на Тарик.

Искаше отговори сега. Не когато той решише да ѝ ги даде.

Изплашен вик се откъсна от устните ѝ, когато мина покрай едно от вечнозелените дръвчета в двора му и беше уловена изотзад, и една длан запуши устата ѝ.

Твърдата ръка, обвита около кръста ѝ — топла и мускулиста — почти я вдигна от земята, когато Тарик се отправи бързо към къщата си.

— Кой би предположил, че ще направиш нещо толкова глупаво? — Гласът му бе едно силно и опасно ръмжене в ухото ѝ, когато бутна Ли́ра през вратата на всекидневната и я затвори с трясък. — Казах ти да останеш, където си, Ли́ра.

Мъжът я пусна бързо и дръпна резетата на вратата, преди да натисне кода на таблото за защита до нея.

— Ти беше прекалено бавен — отсече тя. — Какво, по дяволите, се случи тази вечер?

Младата жена се обърна към него яростно, с намерение да го порицае остро за събитията преди няколко часа. Очите ѝ се разшириха обаче, когато зърна бледото му лице и окървавената превръзка.

— Добре ли си? — Тя се протегна и пръстите ѝ докоснаха твърдата, потъмняла от слънцето плът точно под бинта.

— Ще оживея — изсумтя той. — И престани да се опитваш да ме разсееш. Казах ти да останеш, където си.

Очите му блестяха със заплашителен златен цвят на слабата светлина в закритата с плътни завеси всекидневна.

— Не се подчинявам особено добре на чужди заповеди. — Лира облиза нервно сухите си устни. — А и ми писна да чакам.

— Полицайте едва завиха зад ъгъла, Лира. — Тарик прокара пръсти през влажната си коса с грубо нетърпение. — Бях тръгнал към теб.

Гласът му беше станал по-нежен, макар ѝ не толкова, докато гледаше надолу към нея. За миг изражението му се смекчи и след това възвърна свирепостта си отново.

— Ти можеш да докараш един зрял мъж до пиянство — изръмжа най-сетне, преди да се обърне и да закрачи из къщата. — Хайде, имам нужда от кафе.

— Знаеш ли как да го приготвиш? — Лира го последва живо и въпросът се откъсна от устните ѝ, преди да успее да го спре.

— Не, по дяволите. Но съм дяволски отчаян — изръмжа Тарик нетърпеливо, а гласът му бе груб.

— Тогава не докосвай каната за кафе, защото аз също искам малко.

Тя мина бързо пред него, преди да замръзне в средата на безупречно чистата кухня.

— Добре, направи го. — Той мина покрай нея към вратата, където плочките блестяха мъждиво, миризмата на дезинфектант тежеше във въздуха.

— Какво правиш? — Лира почти се страхуваше да докосне нещо. Всичко беше едва ли не стерилно чисто.

— Кръв — изсумтя Тарик. — Не искам да оцвети плочките.

Той коленичи на пода с дебела кърпа в ръце и избърса локвата от почистващия препарат, който бе излял там.

Братята ѝ, благословени да са сърцата им, щяха да изчакат тя да дойде, за да се опита да го почисти. Лира се съмняваше, че са почиствали нещо друго, освен оръжията си, които търкаха по всяко време. Мърлячи.

— Някога готвил ли си в тази кухня? — попита го тя нервно, като се отпрати към шкафа и поставената на него кафемашина.

— Преди да се заема с готвене, трябва да знам как се прави — изсумтя Тарик, работейки върху пода с праволинейна сила. — Ще се науча рано или късно.

Лира претърси шкафовете, докато не намери торбичка предварително смляно кафе и две чаши.

Терминът „празни шкафове“ определено бе приложим за този мъж.

— Какво ядеш? — Тишината стана задушаваща, когато той се изправи на крака, за да я погледне как отмерва кафето в цедката с присвити очи.

— Ям — изръмжа най-сетне Тарик, като прекоси кухнята и отиде към късия коридор.

Няколко секунди по-късно тя чу течаща вода на мивката, а след това по-силен поток, сякаш в пералнята.

Младият мъж се върна в кухнята след минута, когато Лира проверяваше хладилника.

Сирене. Глупости. Шунка. Гадост.

— Не всички са чревоугодници — изсумтя той, отиде до шкафа над печката и извади хляба, който тя му бе дала този следобед.

Нямаше и следа от канелените франзели. Беше останал само половината от белия хляб и може би една трета от банановия с ядки. Лира провери фризера и въздъхна. Той сигурно гладуваше. Едро тяло като неговото изискваше енергия.

— Какво се случи тази вечер? — попита го тя, когато се премести отново до кафемашината и наля две чаши от тъмната течност.

— Някой се опита да проникне в къщата ти и аз го хванах. — Тарик сви рамене, гласът му бе хладен, когато пое чашата от нея.

— Да. — Тя повярва това. — Добре. Значи мога да се прибера вкъщи и да се обадя на татко и тримата ми братя, бивши войници от Специалните части, и да им кажа какво се е случило. Не би трябвало да навреди, ако това е всичко.

Тарик спря, погледът му се обърна отново към нея за един дълъг миг, преди да отпие от чашата.

Лира смяташе, че нищо на този свят не би могло да отвлече ума му от кафето в ръцете му.

— Бивши войници от Специалните части, а? — Той въздъхна тежко и поклати глава с уморено одобрение.

— Да, такива са — кимна тя подигравателно. — Оттеглиха се преди пет години. Те дори са били част от кампанията за освобождаване на Породите, която се проведе точно след като основния Прайд обяви своето съществуване.

Изречението му сякаш притихна, изстина и стана далечно.

— Знам, че си Порода, Тарик. — Лира не си играеше игри с него. Мразеше, когато си играят с нея. — Кажи ми какво става.

Той направи непроницаема гримаса, преди да вдигне чашата си и се настани на стола до кухненската маса, сякаш поставяше дистанция между тях.

Младата жена го последва.

Тарик обърна глава и я погледна, когато тя се облегна на плота срещу него и зачака. Освен уредите, кухнята беше празна. Нямаше безпорядък. Нямаше хаос или украшения. Всекидневната беше същата, доколкото си спомняше. Сякаш той още не бе решил достатъчно кой е, за да маркира дома си с онези неща, които го определят. Освен ако...

— Купи ли къщата? — попита го тогава.

По лицето му премина изненада.

— Моя е. — Той кимна, преди да отпие от кафето си. — Какво общо има това с всичко?

Нищо, с изключение на мисълта за тръгването му, която я притесняваше. Добре, той нямаше интерес към нея, освен към хляба и кафето ѝ, но тя го харесваше. Най-малкото не бе отегчителен.

— Нищо — сви рамене тя най-сетне. За щастие беше облечена в плътен фланелен халат, а не един от по-тънките, които притежаваше, онези, които показваха ясно твърдите ѝ зърна и правеха невъзможно

прикриването на отклика ѝ към Тарик. Точно това я вбесяваше толкова много у него. Тарик беше единственият мъж от години, който наистина я интересуваше, а той изглежда напълно бе забравил за нея като за жена.

Това беше гадно.

— Все още не си ми казал какво се случи тази вечер? — напомни му най-накрая Лира. — Бях достатъчно търпелива, Тарик.

Мъжът изсумтя при изказването ѝ.

— Да, видях това, докато тичаше през дъжда.

Той пое дълбоко дъх, направи гримаса и се раздвижи неспокойно в стола си. Ръката му потърка рамото му точно под превръзката, сякаш това щеше да отстрани болката.

Лира страдаше заради него, заради тази рана. Гледката на кръвта му по-рано, бе накарала коленете ѝ да омекнат и я бе изпълнила със страх, който младата жена не бе очаквала. Той беше ранен. Докато тя се бе занимавала с полицаите и бе попълвала тъпия доклад, всичко, за което можеше да мисли, бе колко сериозно може да е ранен.

— Не знам — отговори най-сетне Тарик, взирайки се в нея прямо. — Разбрах, че има някой отвън. Последвах го. Хванах го да бърника в електрическата кутия и се опита да влезе през задната врата, когато се опитах да го спра. — Той прокара пръсти през косата си отново, отстранявайки тъмнозлатистите кичури от лицето си. — Но не вярвам, че е дошъл за телевизора ти.

На Лира не ѝ хареса как прозвуча това.

— Охранителната компания каза, че алармата не може да бъде деактивирана от електрическата кутия. Че има резервно...

— Може да стане. — Той сви рамене сериозно. — Твоята система е жилищна. Има своите недостатъци. Ще ти взема нова утре.

— Не съм искала от теб да правиш нещо. — Започваше да ѝ писва от тази игра на котка и мишка. — Искам да знам какво, по дяволите, става. Всеки умен крадец би побягнал, когато го забележат. Този човек не побягна. Защо?

— Не знам. Надявах се ти да знаеш. — Това не беше лъжа.

Той се взираше в нея, необикновените му очи бяха потъмнели, с натезали клепачи... Лира преглътна тежко. Това, което блестеше в златистите дълбини, не беше страст. Мъже като него се увеличаха по малки счетоводителки.

Тя пое дъх дълбоко и накъсано, прокарайки език по сухите си устни. Тарик проследи движението, а погледът му се нажежи.

Добре. Това беше доста странно. Тя можеше да разбере горещината, която се надигаше в самата нея, но той? Защо? Да не би да харесваше фланеления плат или нещо такова?

— Добре. Тогава не е голяма работа. — Лира скръсти ръце на гърдите си само за да бъде сигурна, че той не може да види зърната ѝ, изпъкнали под дрехата. — Просто ще се прибера вкъщи...

— Не и тази нощ. — Гласът му стана по-мрачен и по-дълбок. — Не е безопасно, докато охранителната ти система е изключена. Можеш да останеш тук или се обади на братята си. От теб зависи.

— Мога да се грижа за себе си. — Тя се изправи сковано, когато застана пред него.

Той стана от стола си. Внезапно започна да изглежда по-силен, по-широкоплещест, по-ожесточен, когато се намръщи към нея.

— Казах, че можеш да останеш тук или да се обадиш на братята си. Не съм ти давал никакви други възможности за избор. — В гласа му отекна ръмжене, а очите му сякаш светеха от арогантно намерение.

— Не съм ти искала позволение за каквото и да е било, Тарик. — Лира нямаше намерение да се преклони покорно пред него. — Не се нуждая от пазач.

Челюстта му се стегна от ярост, а устните му изтъняха, когато се вторачи в нея.

И това наистина не трябваше да я развълнува още повече. Но го стори. Тя можеше да усети как влагата ѝ се събира, натрупва се и се излива по чувствителните гънки между бедрата ѝ. Чувстваше гърдите си по-тежки, подути и прекалено чувствителни.

Тарик също не изглеждаше особено незаинтересован.

Погледът на младата жена трепна надолу, а лицето ѝ пламна, преди да го повдигне отново.

Той изпълваше прилепналите дънки до пръсване, макар да се държеше, все едно нищо особено не се е случило.

За капак, не бе пропуснал посоката на погледа ѝ.

— Не ме предизвиквай, Лира — предупреди я неочаквано, гласът му подразни чувствителните ѝ нервни окончания. — Самоконтролът ми е изчерпан за тази нощ. Или се обади на братята си, или закарай сладкия си задник горе в свободната стая, в противен случай ще се

озовеш по гръб в моето легло. Изборът е твой. Това са единствените останали възможности. Решавай.

ПЕТА ГЛАВА

Тарик почти трепереше от желание да я докосне. Взираше се надолу към детските черти на лицето ѝ, кръвта се изпомпваше толкова силно и бързо във вените му, че беше почти болезнено. Пенисът му беше една мъчителна болка между бедрата му, жлезите от двете страни на езика му бяха подути и пулсираха.

Ерекцията имаше смисъл. Притокът на кръв беше обясним. Но езикът беше една загадка, а вкусът на подправки в устата му — объркващ. Единственото нещо, което наистина имаше смисъл, бе желанието да целуне Лира.

Тя го измъчваше в продължение на месеци. Изкушаваше го. Смееше му се и му се подиграваше с нежна, женствена топлина, която не би трябвало да го засяга толкова дълбоко, колкото в действителност.

Уханието на възбудата ѝ го убиваше. Беше гореща, течна и сладка и той умираше да погълне нежната сметана, която знаеше, че се излива от женствеността ѝ. Щеше да бъде топла, пенлива от нарастващата ѝ нужда и мека като изгрева.

— По дяволите изборът. — Ръцете на Лира се стегнаха върху гърдите ѝ.

Тарик знаеше какво крие. Чувствените извивки на гърдите си и подутите си зърна.

— Направи го бързо, ако нямаш нищо против — изръмжа мъжът. Ерекцията го погубваше. — Защото уханието на възбудата ти ме подлудява, Лира. Много скоро аз ще направя избора вместо теб.

Едно скимтене се откъсна от устните ѝ, а очите ѝ се разшириха ужасено. От срам? Тарик се намръщи, когато тя пребледня, а след това се изчерви гневно и очите ѝ проблеснаха, сякаш от сълзи.

— Какво? — Той улови раменете ѝ, когато тя понечи да се извърне от него, обърна я отново с лице към себе си, знаейки, че това докосване ще бъде най-голямата грешка, която може да стори.

— Ти ме подушваш? — Лира се разтрепери, срам предизвика сълзи в очите ѝ, докато се съпротивляваше на хватката му.

Той въздъхна уморено. По дяволите, беше прекалено изтощен, прекалено гладен за вкуса ѝ, за да следи всяка дума, която произнася, и всяко движение, което прави. Не беше точно социален тип и „правилата на изисканото общество“ не бяха сред уроците, които бе намерил време да вземе.

— Лира. — Тарик въздъхна тежко, а ръката му се повдигна към бузата ѝ и той се възхити на копринената структура на кожата ѝ. — Аз съм животно — прошепна тихо. — Обонянието ми е толкова развито, че мога да засека всеки аромат. Особено на сладката, мека топлина, идваща от теб. Това е като да накараш един умиращ от глад човек да застане пред отрупана с храна маса и да не му позволиш да докосне лакомствата.

Лира примигна към него и преглътна тежко. Погледът ѝ бе подозрителен и се смекчи, едва когато палецът му погали устните ѝ.

Тарик искаше да каже още нещо, но копринените извивки привлякоха вниманието му, хипнотизираха го.

Езикът му пулсираше, докато жлезите изливаха още от пикантния вкус в устата му. Кръвта се изпомпваше по-силно във вените му, а контролът му се изплъзваше все повече и повече.

Породата отдръпна ръце от раменете ѝ внимателно.

— Спалнята е на горния етаж, третата врата на площадката. Махни се от мен, Лира. Веднага. Преди да изгубя целия си контрол.

Младата жена се намръщи.

— Не ми харесва начинът, по който вземаш решения вместо мен, Тарик — отсече тя гневно, но слава богу, започна да се отдръпва предпазливо от него. — Това е досадно.

— Сигурен съм, че е. — Уханието ѝ все още го обгръщаше, измъчваше го. — Можем да го обсъдим утре на чаша кафе. Сега отивай в леглото.

Лира изсумтя презрително и погледна назад към него, когато достигна вратата.

— Тази склонност да ме командваш наляво-надясно най-добре да не се превръща в навик — предупреди го отново. — В противен случай, ще се наложи да те извадя от заблудението, че ще ти се размине лесно. Смятай се за късметлия, че ти позволявам да се отървеш и да избягаш. В противен случай, ще станеш едно изнасилено котенце, Джордан.

Той не можеше да направи нищо друго, освен да се взира след нея шокирано, докато тя мърмореше обидните думи. Изнасилено котенце? Тарик изпъшка при израза. Мили боже, тази жена щеше да го докара до пълна лудост.

Той въздъхна облекчено, насилвайки се да я остави да тръгне. Извади мобилния си телефон от калъфа встрани на колана и натисна клавиатурата нетърпеливо.

— Джонас. — Джонас Уайът, ръководител на оперативната група на Породите в Убежището, отговори при първото позвъняване.

— Имаме проблем — каза Тарик тихо. — Мисля, че тази вечер срещнах нашия дресьор. За съжаление, не беше тръгнал след мен.

Той не можеше да изтръгне миризмата на нападателя от съзнанието си. Беше дяволски близо до миризмата на дрехите, естествено преди години, които копелето носеше. Не съвсем същата, но дяволски близо.

— Поясни. — Джонас беше човек, който използваше малко думи, а това бе една от причините Тарик да харесва да работи за него.

— Той нахлу в къщата на съседката, Лира Мейсън. Тя е сестра на трима...

— Агенти от Специалните части — довърши вместо него другият мъж. — Гранд, Маршал и тримата Мейсън. Те оглавяваха въоръжения отряд, който превзе някои от главните лаборатории на Породите.

Тарик затвори очи и притисна с пръсти носа си от раздразнение.

— Ти знаеше ли, че тя живее тук, когато купих къщата? — попита го той.

— Знаех за нея. Не бях пускал пълно разследване, защото не видях причина да го правя. — Почти можеше да види как Джонас свива рамене при думите. — Двадесет и четири годишна, счетоводителка, живее скромно, хубаво малко гнезденце, но нищо съществено. Медицинските документи показват, че е девица, с всички нормални детски заболявания и няма полицейско досие. Не ми остана време да се задълбочавам, а и не виждах причина. Защо?

Тарик поклати глава.

— Няма причина. Може би трябва да дойда в най-скоро време обаче, защото мисля, че се нуждаем от контролен преглед или нещо

такова. — Той прокара страничната част на езика си по зъбите си и почувства как мека топлина се разлива в устата му.

— Какво не е наред? — Джонас звучеше загрижен сега, а не сякаш говореше за проклетото време.

— Не знам. — Тарик тръгна към малкото фоайе, което водеше към стълбите. — Тези проклети жлези отстри на езика ми. Възпалени са и изпускат някаква миризлива течност. Кълна се, че има вкус на канела.

Тишина изпълни линията.

— Къде е момичето? — попита тогава Джонас. — Момичето Мейсън.

Тарик се намръщи при въпроса.

— В стаята ми за гости. Системата ѝ за сигурност беше прекъсната.

— По дяволите! — Джонас въздъхна тежко. — Чука ли я?

В гърлото на младия мъж се надигна ръмжене.

— Това не е твоя работа, нали, Джонас? — попита той меко, но опасно. — Не прекрачвай границата, приятелю.

— Може би, Тарик. Сега слушай внимателно. Това идва директно от стария учен, който се занимава с членовете на основния Прайд. Подутите жлези съдържат един специален хормон. Тази подправка, която изпълва устата ти, приятелю, е афродизиак. Лира Мейсън е твоята половинка.

Младият мъж се разсмя. По дяволите, не бе смятал Джонас за шегаджия.

— Добре. Както и да е. — Тарик изсумтя. — Сега ми кажи истината.

Щеше да убие Джонас, задето си играе шибани игрички с него. Не беше в настроение за това.

— Без майтап, Тарик. — Другият мъж звучеше прекалено сериозно. — Това се пази в тайна. Пълна забрана върху информацията, освен ако една двойка има изгледи да бъде чифтосана. Една от най-добре пазените тайни в света.

Топлината се втурна към главата му, а след това към пениса му.

— Какво искаш да кажеш с това, че е моята половинка? — Възможно ли бе това да обясни почти завладяващата страст, която бе нараснала през последните месеци? Търпението към Лира, което

никога не бе имал към някой друг? Нарастващият, забиващ ноктите си глад, който държеше пениса му твърд, а сетивата му възпламенени?

— Биологично, химично, както искаш го наречи. — Джонас изсумтя. — Ако я целунеш, това ще накара хормона да засегне и нея, дори повече, отколкото теб. Разгонване. Пълна сексуална невъздържаност от този момент нататък и завинаги. Нещастник. — В гласа му обаче имаше нотка на завист.

Пълна сексуална невъздържаност? От този момент нататък, завинаги? Негова половинка?

— Тя е моя — прошепна Тарик.

— Да. Така казва Док. Някак си, природата е избрала перфектната женска за теб. Забавлявай се.

— Да се забавлявам?

Джонас се изсмя.

— Тарик, звучиш замаян, приятелю.

Той повдигна поглед към стълбите, преди да затвори очи и да поклати глава нещастно. Имаше чувството, че Лира наистина ще има причина да бъде ядосана сега.

— Мамка му. — Той въздъхна тежко. — Времето не е подходящо за това, Джонас. Нямам време за сексуална невъздържаност или за някакъв вид шибан афродизиак. Донеси лекарството тук.

Джонас се засмя на последните думи.

— Ще донеса последния опит за контрацепция вместо това — информира го другият мъж. — Кажи й какво, по дяволите, се случва, преди да я вземеш, и се увери, че взема малкото розово хапче. То действа досега. Най-доброто предположение на учените е, че разгонването е начинът на природата да гарантира успеха на видовете. Защото без това хапче, зачеването на първото дете става бързо. Но със сигурност правят доста хубави бебета обаче.

Бебета? Тарик преглътна мъчително. Мисълта Лира да носи негово бебе, предизвика чувства, които той не можеше да обясни.

— Просто ми осигури малко помощ — отсече той, опитвайки се да прикрие емоционалната реакция, която внезапно го връхлетя. — Казвам ти, Джонас, тук става все по-опасно.

— Това се разбира от само себе си — съгласи се Джонас. — Аз самият ще тръгна заедно с Брейдън и ще те покрия. Уведоми ме как го приема тя.

Тарик изсумтя при тези думи.

— Информацията. Не другото — засмя се той, прекалено развеселен, за да се хареса на Тарик. След това гласът стана сериозен. — Тя е добра жена, Тарик, от това, което научих. Ти можеше да свършиш и по-зле.

— Тя може да го направи много по-добре — отвърна младият мъж. — Казваш, че е постоянно.

— Като наркотик — добави Джонас, гласът му беше по-тих сега. — Има само няколко чифтосани двойки досега. Те все още правят изследвания, опитват се да намерят отговори. Но засега е постоянно.

Тарик беше прецакан. Трябваше да каже на Лира истината. Ако тя имаше мозък в главата си, щеше да избяга от него възможно най-бързо. А той щеше да остане, обсебен — по дяволите, влюбен — в една жена, в която знаеше, че няма право да бъде и няма начин да докосне.

ШЕСТА ГЛАВА

Утрото на другия ден беше студено, дъждът продължаваше да вали лениво, а ледените капки звъняха по стъклата на прозорците. Всички пердета в къщата — дебели, тежки и гумирани — бяха плътно спуснати, а атмосферата между Тарик и Лира определено беше напрегната.

Закуската се състоеше от гъсто, силно кафе, придружено с купчина наденички и бисквити, които Тарик бе затоплил в микровълновата фурна. Лира бе успяла да се задави с две от тях. Господи, как понасяше да се храни с това нещо? Тогава младата жена седна и докато довършваше кафето си, го гледаше как изяжда останалите.

Тарик беше прекалено мълчалив. Безмълвен. Изражението му бе диво и непреклонно, докато тишината ставаше толкова плътна, че можеше да се разреже с нож. Лира почти можеше да я види как изкривява въздуха около тях.

— Трябва да се прибера вкъщи — заяви тя, като се изправи на крака и понесе чашата си към мивката. — Охранителната компания трябва да дойде скоро...

— Отмених повикването. — Отговорът му я накара да се обърне към него бавно. — Моите хора ще бъдат тук до няколко часа, за да заместят изцяло системата.

Лира се взира в него няколко дълги мига. Това не бе ленивият често предпазлив човек, когото бе започнала да опознава. Мъжът срещу нея беше спокоен и подготвен, а тялото му бе напрегнато. Все още беше сексапилен като дявол, но предпазливостта бе заменена от опасно чувство на очакване.

— Наистина? — проговори най-сетне тя, скръствайки ръце на гърдите си. — И кога ти дадох разрешение за това?

Когато Тарик вдигна очи към нея, Лира потръпна. Трепет премина нагоре по гръбнака ѝ при вида на напрегнатата страст и чистия завладяващ глад, които видя се отразиха в тези очи.

Младата жена можеше да усети как вагината ѝ се овлажнява. Соковете ѝ буквално изтичаха по скритата плът. И Тарик можеше да го подуши. Тя го гледаше как вдишва бавно, сякаш се наслаждава на уханието ѝ.

— Перверзник — отсече Лира, като се намръщи, когато изражението му придоби чувствен вид. — Добре, възбуждаш ме. Можеш да го помиришеш. Сега е време да се прибера вкъщи. Благодаря, че ме подслони за през нощта и всичко останало.

Тя се обърна към вратата.

— Докосни дръжката и ще съжаляваш.

Ръката ѝ беше само на сантиметри от нея, когато Лира я отдръпна бавно при звука на гласа му. Обърна се и преглътна тежко при дивото изражение на лицето му, когато той повдигна чашата си и бавно довърши кафето си.

— Тарик, започваш да ме вбесяваш — предупреди го тя, внезапно станала предпазлива. — Мълчаливите арогантни глупости не се получават при мен.

Той се облегна назад в стола си, наблюдавайки я с хищнически интерес. Тя бе виждала проблясъци от тази част у него, но никога не се бе фокусирала изцяло върху нея. Това караше тялото ѝ да се напряга, а адреналинът и вълнението препускаха във вените ѝ.

Лира беше извратена. Само така можеше да се обясни защо понася всичко това.

Тарик почеса бавно гърдите си.

— Невероятни неща, генетични — каза най-сетне той с принудително спокойствие, което я накара да си помисли за окото на ураган. Това нямаше да бъде хубаво.

— Наистина? — Младата жена вдигна вежда подигравателно, като продължаваше да стои до вратата.

— Наистина — кимна Породата. — Всякакви малки неща започват да изпълзят и дяволски те изненадват, като ти напомнят, че съдбата ще е тази, която ще се смее последна.

Ох, това изобщо нямаше да бъде хубаво. Лира пристъпи по-близо. Мрачните, тъмни сенки в очите му накараха гърдите ѝ да се стегнат от страх.

— Какво не е наред?

Той се взира в нея мълчаливо няколко дълги, напрегнати секунди.

— Обмислям нещо — изръмжа най-сетне Тарик, а гласът му се задълбочи и стана по-дрезгав, когато погледът му прикова нейния. — Обмислях цяла нощ.

Защо Лира имаше лошото предчувствие, че е обмислял нещо, от което всъщност нямаше да бъде доволна?

— Така ли? — добави с леко любопитство в тона си, докато всяка кост и мускул в тялото ѝ се подготвяха за това, което предстоеше.

— Да. — Тарик кимна бавно, а погледът му се плъзна по тялото ѝ с похотливо намерение. — Ти ме подлудяваше в продължение на месеци. Проклет да съм, ако не беше поносимо, забавно и любопитно да ти позволявам да ми се подиграваш при всяка възможност, която ти се отдаде.

Да, това притесняваше и нея също. Той никога не се ядосваше. Със сигурност не беше ядосан и сега, нали?

— Какво, искаш извинение? — попита го тя недоверчиво. — Малко е късно, Тарик.

— Не можех да разбера защо. — Тарик поклати глава бавно. — След това се случи най-странното нещо. Колкото повече миришех сладката топлина, изтичаща от женствеността ти, толкова повече аз си отказвах да я вкуса, и тогава започнах да забелязвам промените.

Лира се изчерви гневно от подробния му изказ, яростно обвинявайки се за реакцията си към думите му.

Мъжът се надигна от стола си, докато тя го наблюдаваше предпазливо.

— Промени? — Лира преглътна тежко, когато зърна необичайната издутина между бедрата му.

— Подуването на тези малки жлези по езика ми. Вкусът на подправки, изпълващ устата ми. Гладът за теб, който нарастваше ден след ден, докато почти можех да вкуса целувката ти. А исках целувката ти толкова много, Лира. Толкова много, че ме убиваше. Исках да напъхам езика си в устата ти и да те накарам ти също да го изпиташ. Да те направя толкова луда по мен, колкото съм аз по теб.

Тарик пристъпи по-близо.

Лира дишаше учестено, ръцете ѝ се вкопчиха в предната част на халата ѝ, докато го гледаше как се приближава.

— Да не си болен или нещо такова? — Тя трябваше да се насили да произнесе думите.

Подигравателна, горчива усмивка изви устните му.

— Нещо такова — съгласи се Породата, като се извиси над младата жена, а след това пристъпи бавно зад нея.

Тя нямаше да избяга от него, без значение колко странно се държеше той.

— Искаш ли да знаеш какво не е наред с мен, Лира? — Тарик се наведе по-близо и дъхът му погали ухото ѝ, когато заговори.

Една тръпка се плъзна нагоре по гръбнака ѝ, зърната ѝ се втвърдиха още повече и се потъркаха в нощницата ѝ, като почти я накараха да простене от удоволствие.

— Не. — Имаше чувството, че със сигурност не иска да знае.

— Има един гаден малък хормон, който изпълва устата ми. — Ръмженето беше по-дълбоко сега, по-животинско. — Той е афродизиак, Лира. Появява се само когато мъжка Котешка порода жадува за половинката си. Знаеш ли какво ще се случи, когато те целуна?

Коленете ѝ омекнаха. Хормонален афродизиак? Нещо, което я възбужда още повече? Тя не мислеше така.

— Какво? — Младата жена не успя да сдържи задъхания си шепот.

— Ако те целуна, ще навлезем във фаза разгонване. Пълна сексуална невъздържаност, докато премине овулацията ти. Знаеш ли, че се подготвяш да овулираш? Че тялото ми реагира на това? Че пенисът ми е така дяволски твърд, а тестисите ми са така напрегнати от желание да те обладая, че е като отворена рана във вътрешностите ми? Само защото си в овулация. Моята половинка. Моята женска.

Очите ѝ се разшириха ужасено при думите, които Тарик прошепна в ухото ѝ.

— Ти си луд — отвърна тя яростно, отдръпвайки се от него. — Това не е възможно.

Устните му се извиха мрачно.

— Така мислиш, нали? — Тарик отиде до плота и вдигна малка овална кутийка, който бе оставил там. — Това ще спре зачеването. Но нищо не може да спре разгонването. Сега проблемът ми е, че съм готов да разкъсам тази нощница от тялото ти и да те хвърля на проклетия

под, където мога да те чукам, докато и двамата закрепим. Докато станеш толкова дива за мен, толкова луда, колкото и аз по теб. Или пък може да избягаш през тази врата точно сега толкова бързо, колкото можеш, и да потърсиш някакво място, каквото и да е, да се скриеш, докато аз не намеря достатъчно контрол, за да се сдържа да не те поваля долу и да те взема като животното, което съм. Направи своя избор веднага, скъпа, и то бързо. Защото това коте изцяло изгуби търпение.

СЕДМА ГЛАВА

Да направи избор? Той искаше от нея да направи избор?

Лира се втренчи в Тарик с широко отворени очи, опитвайки се да накара мозъка си да превъзмогне шока, за да вземе решение дали все още не спи. Защото това би трябвало да бъде някакъв шибан кошмар. Това бе всичко, за което можеше да мисли.

— Нека да изясним. — Тя се отдръпна още малко от него, просто защото ставаше все по-влажна и усещаше бикините си мокри, а очите на Тарик потъмняваха все повече. — Езикът ти има жлези, които съдържат хормонален афродизиак в тях?

Мъжът кимна, приближавайки се към нея. Не каза нито дума, само кимна с глава и пое дълбоко дъх. Лира потръпна при мисълта, че той всъщност я душеше.

— Ако ме целунеш, ние ще навлезем в разгонване?

— Ти ще навлезеш в разгонване. — Тарик се усмихна, едно безмилостно извиване на устните, което показваше повече мъжко намерение, отколкото на нея ѝ харесваше.

Тя прочисти гърлото си.

— Какво ще направиш ти?

— Аз ще потуша пламъците.

Лира отстъпи назад.

Добре. Тя отстъпваше. И какво от това? Той я дебнеше из стаята като проклет лъв, какъвто всъщност беше. И колкото повече се приближаваше, толкова повече се възбуждаше тя.

— Тарик... — Лира подскочи изненадано, когато гърбът ѝ докосна стената, и го погледна шокирано, в момента, в който той спря само на сантиметри от нея, а ръката му се повдигна.

Тогава я докосна. Кокалчетата на пръстите му се потриха в шията ѝ, преди да се плъзнат надолу към ключицата ѝ и очите му следяха всяко движение, което правеше ръката му. Гърдите на младата жена започнаха да се подуват и пулсират.

— Времето ти изтича. — Гърленият му шепот накара утробата ѝ да се стегне яростно, а дъхът секна в гърдите ѝ.

Това бе една страна на Тарик, с която не бе свикнала. Страна, която знаеше, че не би трябвало да я възбужда по начина, по който го правеше. Той едва я бе докоснал. За почти шест месеца конфронтации, спорове и разгорещени дебати, той никога не я бе докосвал, никога не я бе целувал, а тя изгаряше за него.

Лири можеше да почувства всяка клетка в тялото си, всеки силен пулс на кръвта във вените си.

— Колко време трае? — попита най-сетне тя. — Това нещо с разгонването?

Очите на Тарик се присвиха, когато главата му се наведе. Щеше да я целуне, Лири го знаеше. Но той не го направи. Устните му се насочиха към шията ѝ, докосвайки с една изгаряща ласка чувствителната плът там, където се срещаха шията и рамото ѝ. Устните му се разтвориха и езикът му погали кожата ѝ, секунда преди резците му да я одраскат.

Ръцете ѝ политнаха към неговите и сграбчиха китките му, когато коленете ѝ омекнаха.

— Трае вечно. — Мрачна, горчива болка изпълваше гласа му. — От този момент завинаги, Лири. Вечно моя.

Тогави я ухапа. Не достатъчно силно, за да прониже кожата или да причини прекалена болка, но я ухапа. Зъбите му стиснаха крехкия мускул и младата жена се изви на пръсти, когато пращяща стрела от електрическо удоволствие предизвика приглушен вик от устните ѝ.

Клиторът ѝ запулсира, вагината ѝ се навлажни, а зърната ѝ станаха толкова твърди, толкова стегнати, че почти горяха от копнеж, когато летаргичната слабост я остави задъхана, вместо да се бори да се освободи.

— Завинаги? — Лири би трябвало да бъде разтревожена. Завинаги не би трябвало да бъде в нейния речник. Тя нямаше желание да бъде под контрола на един мъж, а само под тялото на този.

Устните му се придвижиха нагоре по шията ѝ, езикът му ближеше кожата, а от гърдите му се изтръгна тътнещо ръмжене.

— Само едно вкусване — прошепна Тарик, когато достигна устните ѝ и ръцете му се отдръпнаха от мястото до главата ѝ. — Стой неподвижна, скъпа. Просто искам да те вкуся.

Устните му бяха като полъх върху нейните, докато тя се взираше в него, а погледът ѝ бе заключен в неговия, виждайки глада, болката и дълбоката нужда, които той бе държал скрити под спуснати мигли или зад подигравателен хумор.

Но сега беше оголен пред нея, толкова ясен, толкова отчаян, колкото болезнения копнеж за него, който пулсираше ниско в корема ѝ.

Лира потрепери, когато почувства ръцете му върху предната част на халата си. Устните му хапеха нейните, разтваряха ги и се отдръпваха, само за да се върнат за още, докато тя държеше китките му в стегната хватка.

Копчетата на халата ѝ отстъпиха и краищата на дрехата се разтвориха. И двамата дишаха учестено. Тишината на кухнята бе нарушена само от задъханото им удоволствие.

— Толкова си влажна. Мога да подуша колко си влажна и сладка — прошепна Тарик, взирайки се в нея, докато пръстите му обработваха копчетата на нощницата ѝ. — Като уханието на лято ти ме затопляш и ми напомняш за живота, за самото съществуване.

Думите му я разтърсиха до вътрешността на душата ѝ.

— Знаеш ли какво ми причинява уханието на сладката ти женственост? — Той плъзна нощницата ѝ настрани и хладният въздух погали голите ѝ гърди. Младата жена изскимтя от една възбуда, толкова остра, толкова отчаяна, че се запита дали ще я преживее. — Прави ме гладен, Лира. Гладен да те взема, да те слушам как крещиш под мен, докато заравям всеки сантиметър от пениса си възможно най-дълбоко вътре в теб.

Тя извика рязко, неспособна да сдържи емоциите си. Можеше ли една жена да достигне оргазъм само от думи? Начинът му на изразяване я докарваше над ръба. Тарик беше земен и страстен, изпълнен с желание, каквото никой мъж не ѝ бе показвал преди.

Породата направи гримаса, излагайки на показ резците от двете страни на устата си, когато погледът му се премести към бързо повдигащите ѝ се гърди.

— Виж колко е красиво. — Той махна ръката ѝ от китката си, разтвори пръстите ѝ, а след това ги насочи към заобленото хълмче.

Лира го погледна шокирано, очите ѝ трепнаха от мястото, където държеше собствената си плът, към ръката ѝ, обхваната от неговата.

— Дай ми да опитам — прошепна той тогава, а гласът му беше порочен и изпълнен със страст. — Искам да я вкуся.

Тя потръпна, от гърлото ѝ се откъсна скимтене от чистата еротика на това, което той правеше с нея.

Ръката му се премести отново към нейната.

— Дай ми го, Лира. Притисни това прекрасно, твърдо зърно в устата ми.

Лира не можеше да повярва, че го прави. Че повдигна гърдата си и се наклони напред, когато Тарик подви леко колене и се наведе, за да позволи на разтегнатата пълка да достигне устните му.

Първо я близна.

— О, господи, Тарик! — Тя трепереше като лист и малки експлозии от удоволствие се възпламениха из тялото ѝ.

Той го близна отново. Езикът му, дразнещ и грапав, беше като влажно кадифе, плъзгащо се по чувствителното връхче.

Тогава Породата изръмжа. Силен, див звук, когато устните му се разтвориха и поеха твърдото зърно в безумната влажна топлина на устата му.

Лира достигна върха.

Ръцете ѝ политнаха към главата му, пръстите ѝ се заплетоха в буйните кичури на косата му, когато нещо експлодира дълбоко в утробата ѝ. Удоволствието прониза женствеността ѝ, бликна от нея, разля се по бедрата ѝ и тя изгуби дъх.

А той все още дори не я бе целунал.

Главата му се надигна от зърното ѝ, ръцете му издърпаха нейните от косата му и ги отпуснаха от двете страни на тялото ѝ. Тарик сложи длани върху раменете ѝ и плъзна разкопчаната нощница и халата ѝ бавно по ръцете ѝ, докато Лира трепереше пред него.

Младата жена преглътна тежко. Тихо скимтене се изплъзна от устните ѝ, когато застана гола пред него. Чисто гола — никога не носеше бельо под нощницата — докато той беше напълно облечен и я наблюдаваше с блестящи златни очи, а изражението му беше хищническо, диво.

— Сладка малка девица — прошепна той и погледът му се плъзна надолу по тялото ѝ, за да спре на откритите, хлъзгави гънки между бедрата ѝ. — Малко палаво бебче. — Очите му се насочиха отново към нейните. — Представям си какво ще е усещането на езика

ми там. Плъзгащ се през всичкия този горещ, сладък сироп. Ще свършиш ли за мен отново, Лира? Ще крещиш ли за мен отново?

Тарик взе ръката ѝ и я премести на закопчалката на дънките си, докато я гледаше с подивял поглед.

— Направи своя избор сега, Лира. Приеми ме.

Господи, какво да направи с него? Тя стоеше гола пред очите му, а той още не бе разбрал, че вече го е приела? Дори с всички странни неща за чифтосването на Породите, тя не можеше да си представи да не го приеме.

— Целуни ме — настоя Лира дрезгаво. Пръстите ѝ се раздвижиха към металните копчета на дънките му и ги освободиха бавно, а твърдата топлина на ерекцията му затрудняваше задачата.

— Боже — изръмжа молитвата той, като потръпна срещу нея и ръцете му уловиха ханша ѝ, а очите му се затвориха за няколко дълги секунди.

— Целуни ме, Тарик — прошепна тя и се протегна към него. Устните ѝ потъркаха неговите, когато главата му се сведе, а очите му блестяха от глад, болка и желание, докато се взираше в нея. — Подлуди ме.

Предната част на дънките му се отвори под треперещите ѝ пръсти и твърдата, великолепна ширина на ерекцията му се надигна от плата, зачервена и отчаяна, когато Лира погледна надолу нервно.

Младата жена облиза устните си.

— Надявам се, че знаеш какво да правиш с него — изрече найсетне, като преглътна леко. — Защото аз нямам никаква представа.

А Тарик не си губи времето в обяснения.

В този миг главата му се сведе, устните му се наклониха към нейните и езикът му ги облиза, а след това се притисна настойчиво между тях.

Вкусът на подправки веднага избухна в устата ѝ. Топлината я обгърна и се обви около съзнанието ѝ, а след това клетка по клетка, започна да завладява тялото ѝ.

Лира мислеше, че забиващият ноктите си подлудяващ глад за докосването му, за целувката му, не може да стане по-лош.

Грешеше.

Експлодиращите пипала на усещането започнаха да разкъсват нервните ѝ окончания. Утробата ѝ се стегна, сви се. Вече болезнената

плът между бедрата ѝ започна да пламти от пристъпите на бурното желание.

Лири извира в устата на Тарик, надигна се на пръсти за още и се притисна към него, опитвайки да се потопи в топлината, излъчвана изпод дрехите му.

Мъжът откъсна устните си от нейните, а дишането му беше тежко и учестено, когато тя се опита да привлече тялото му, за да улови устните му отново.

— Шибаното хапче. — Гласът му бе животински, дрезгав, гладен.

— Не. Целуни ме пак. — Лири дръпна косата му, притегляйки главата му отново надолу, докато устните му не покриха нейните още веднъж, а от гърлото му се откъсна стон, когато езикът ѝ се тласна в устата му.

Беше като опустошителен огън. Разрушителен. Лири усещаше как пламъците облизват тялото ѝ, искри от електрически ток пращяха по плътта ѝ. А удоволствието... удоволствието беше поразително.

Тя почувства как Тарик я взема. Повдигна краката си и ги присви, за да обхване кръста му, когато изгарящата топлина на ерекцията му неочаквано парна гънките на женствеността ѝ.

Той се движеше. Ходеше. Небеса, как можеше да ходи?

Тарик отдръпна устните си отново. Движенията му бяха отсечени, докато я отнасяше към далечния край на кухненския плот и отвори рязко малката пластмасова кутийка.

Напъха хапчето между устните ѝ.

— Глътни го — изръмжа Породата. — Веднага, Лири.

Той се движеше срещу нея, penisът му се плъзгаше по соковете на женствеността ѝ, докато гледеше надолу към нея страстно, докосвайки нежната пъпка на клитора ѝ и изпращайки пристъпи от усещане, което пронизваше корема ѝ.

Лири глътна хапчето, преди погледът ѝ да се насочи към бедрата ѝ.

Тогава изскимтя.

— Направи го — прошепна тя, гледайки как набъбналата главичка на penisа му я разтваря, а след това се плъзва нагоре, потърквайки клитора ѝ.

— Мамка му. — Гласът на младия мъж бе изпълнен със страст, с една засилваща се настойчивост, когато пръстите му уловиха косата ѝ и издърпаха главата ѝ назад, принуждавайки я да го погледне в очите. — Казах ти. Първо ще изям това сладко котенце.

— Не мога да чакам, Тарик — изхленчи Лира, дръпна тениската му и остана изумена, когато копчетата се откъснаха, разкривайки златистите му гърди. — Сега. Имам нужда от теб сега.

— Можеш да чакаш.

Но той не можеше.

Очите ѝ се разшириха, когато я избута назад върху кухненския плот, разтвори бедрата ѝ и зарови глава между тях.

Първото докосване на езика му по чувствителната цепка накара вагината ѝ да изкрещи. Той я облиза, поемайки соковете ѝ, като изпъшка срещу плътта ѝ.

Лира никога не си бе представяла подобно агонизиращо удоволствие. Тя се гърчеше под него, извиваше се, трепереше срещу устата му, когато той завъртя език около клитора ѝ само за да се премести по-ниско и да я оближе отново.

Тарик гризна чувствителните устни, разтвори я, и след това внезапно — о, удивително! — тласна езика си вътре в нея. Лира избухна в буря от ярко удоволствие, докато езикът му я обладаваше със силни, изгарящи движения. Мускулите ѝ се стегнаха, тя потръпна и от гладните ѝ устни се бликна още от горещата течност.

И все пак не беше достатъчно.

Лира беше задъхана, сълзи мокреха лицето ѝ, когато потръпна за последен път и погледна нагоре към Тарик, в момента, в който той се надигна между бедрата ѝ.

— Тарик? — изхлипа името му умолително. — Имам нужда от повече.

Беше изтощена, но огънят, който изгаряше утробата ѝ, бе безкраен.

— Спокойно, скъпа. — Мъжът я вдигна бързо на ръце. — Отказвам да те взема на кухненския плот, Лира. Няма да го направя.

Той се препъна, когато краката ѝ се обвиха около него и стиснаха бедрата му силно, а клиторът ѝ се потърка в ствола на пениса му, когато започна да я носи по стълбите.

— Аз няма да го направя на горния етаж. — Лира се движеше върху дебелия плът, агонизиращото удоволствие разкъсваше съзнанието ѝ.

Само ако можеше да се намести в правилната позиция. Само малко по-високо...

Младата жена усети как заострената главичка я разтваря, настани се срещу нежния отвор, преди първата стъпка по стълбите да я вкара насила вътре в нея.

Тарик се препъна и изръмжа, едната му ръка я стисна, а с другата се подпря на стената, дишайки тежко.

— Не по този начин — изпъшка той. — О, господи, Лира! Не по този начин. Не и първият ти път...

Съжаление. Разкаяние. Тя го видя в изражението му, чу го в гласа му. Но това, което разтягаше входа ѝ, дразнеше и изкушаваше, бе главичката на нарушителя, с който тя искаше да облекчи агонизиращото желание, забиващо нокти във вагината ѝ.

Лира се размърда в прегръдката му, усещайки го как се плъзва по-навътре в нея, преди да спре точно до доказателството за девствеността ѝ.

— Скъпа... — прошепна в ухото ѝ, като се напегна да направи още една крачка.

Всяко движение измъкваше пениса му, след това го плъзваше обратно и галеше — не повече от няколко сантиметра — стегнатите мускули на влагалището ѝ, изпрацайки тръпки, опустошаващи тялото ѝ от прелестно удоволствие.

Той я погубваше.

— Съжалявам. — Тарик спря, постави дупето ѝ на ръба на стъпалото и коленичи пред нея. — Господи, Лира, съжалявам.

Тя нямаше повече от секунда предупреждение преди бедрата му да се свият и да се тласнат напред, вкарвайки дебелия, гореща ерекция до самите дълбини на гладната ѝ и стегната вагина.

Шокиращо, изгарящо. Внезапното проникване я накара да се извие, когато болезненото удоволствие от резкия му тласък запраща по нервите ѝ окончания. Изпълни я докрай, разтегна я плътно. Лира можеше да усети как пенисът му пулсира вътре в нея, потушавайки пламъците на изключително чувствителната ѝ сърцевина.

Главата ѝ падна върху горното стъпало, а краката ѝ се повдигнаха и стиснаха гърба му здраво, когато Тарик започна да се движи.

Усещането не приличаше на нищо, което някога можеше да си представи. Чувстваше как penisът му притиска и разтваря нежните ѝ мускули, гали деликатната тъкан и изпраца почти непоносимо удоволствие по цялото ѝ тяло.

Тя се държеше за него, усещаше устните му на шията си, а резците му драскаха плътта ѝ. Напрежението започна да нараства в утробата, насладата се обедини, стягаше се с всеки отчаян тласък на пениса му в тесните дълбини на влагалището ѝ.

Лири едва осъзнаваше твърдото дърво на стъпалото под нея. Всичко, което усещаше, бе Тарик — тежък, горещ, голям — изпълващ я до крайност, каращ я да иска повече, движещ се вътре в нея с все по-нарастващо темпо, докато тя не почувства как светът се разпада около нея.

Тогава усети още нещо.

Очите ѝ се разшириха, вирайки се със замаян шок в тавана над нея. Зъбите му се забиха в рамото ѝ, задържайки я неподвижна за нещо толкова невероятно нереално, че младата жена не бе сигурна дали не си въобразява.

Тарик се тласна по-дълбоко, а тялото му се стегна, когато Лири почувства една допълнителна ерекция, една удължена издутината точно под главичката на пениса му, която го заключи вътре в нея, галейки сноп от нерви дълбоко във вагината ѝ. Връхлитата я екстаз след екстаз. Топлината на спермата му я изпълни, струя след струя бликваха в свиващите се дълбини, докато Тарик ръмжеше страстно в шията ѝ.

Беше заключен вътре в нея. Израстъкът го държеше неподвижен, изпрацайки потоп от усещания, които експлодираха в тялото ѝ отново и отново.

Когато издутината най-сетне се отпусна, когато силните пулсиращи струи на освобождението му и бурните тръпки на нейното намаляха, очите ѝ се затвориха изтощено.

Лири бе смятала, че няма възбуда, която да е по-лоша от онази, която бе изпитвала преди целувката му. Но бързо научи колко е грешала.

ОСМА ГЛАВА

Вие не сте хора... Може да погледнете в огледалото и да заявите, че сте хора. Може да си казвате, че външният вид е всичко, което има значение. Но не е така. Вие сте животни. Създадени в лаборатория, създаване, предизвикано от човека, и ще служите на тези, които са ви създали. Наши инструменти. Нищо повече...

Тарик се взираше в тавана, докато държеше Лира в прегръдките си. Главата ѝ бе отпусната на гърдите му, а тялото ѝ бе обвито около неговото. Тя беше като котенце — решена да бъде възможно най-близо до него в съня си, като се бе извила към тялото му с въздишка, преди да се предаде на умората преди няколко часа.

Той не беше човек. А животно, което я бе нападнало на стълбите. Тялото му покриваше нейното, сякаш предаваше чувството му за човечност. Неговата вяра, че е човек, а не животно.

Шип.

Тарик затвори очи, когато го заля горчивина.

Той потисна тръпката от чиста страст при спомена за усещанията.

Мили боже, удоволствието! То се различаваше от всичко, което някога би могъл да очаква. Израстъкът бе толкова силно чувствителен, пулсиращ, туптящ от насладата на оргазма, докато изливаше спермата си в Лира.

Мъжът въздъхна тежко и направи гримаса заради ерекцията, която още го измъчваше. Имаше чувството, че никога няма да получи достатъчно от усещането на копринената ѝ вагина — с или без разгонването.

Ръката му погали косата ѝ, пръстите му се заплетоха в меките кичури, докато той се наслаждаваше на усещането Лира да лежи до него.

Тя беше топла. Истинска. Тя беше подарък, какъвто той никога не си бе представял, че ще получи.

И го харесваше. Тарик знаеше, че тя изпитва към него поне малко привързаност, макар може би не толкова, колкото той изпитваше към нея. По дяволите, беше се влюбил в Лира през първите месеци, откакто се бяха запознали. Знаеше, че е любов. Знаеше, че чувството за притежание, радостта и чистата наслада, която намира в нея, не може да бъде друго.

Искаше да я сграбчи, да стегне ръцете си около тялото ѝ и да я държи завинаги. Но знаеше, че реално погледнато, това е невъзможно. Можеше да я прегръща само сега и да види как ще реагира тя, когато се събуди.

А тази част го ужасяваше.

Щеше ли да бъде отвратена?

По дяволите, разбира се. Коя нормална, разумна жена би могла да приеме така лесно нещо толкова животинско? Толкова извън границите на онова, което тя знаеше, че е човешко?

Тарик усети как Лира се премести към него и потисна ръмженето от нетърпелива страст, когато кракът ѝ се плъзна по бедрото му, а коляното ѝ почти докосна стегнатата плът на скротума му.

Мили боже, тя го правеше необуздан. И той не винеше разгонването. Той знаеше какво ще му причини още от първата му конфронтация с нея.

Лира въздъхна в гърдите му, тихият, лек звук накара сърцето му да се свие, когато ръката ѝ погали корема му, плъзгайки се нагоре към гърдите му и обратно.

Тарик замръзна, дъхът му почти секна, когато тя повтори действието си, а тялото ѝ се стегна.

— Какво ти се е случило? — Пръстите ѝ проследиха почти невидимата редица от белези, пресичащи гърдите му.

— Обучение. — Той се надяваше, че ще остави тази тема. Молеше се да го стори.

— Какъв вид обучение? — Тя се надигна достатъчно, за да отвори сънливите си очи, въпреки че погледът ѝ бе ясен както винаги.

Тарик бе готов да се обзаложи, че Лира докарва баща си до лудост. Тя беше прекалено любопитна, прекалено независима и прекалено настоятелна за отговорите, които искаше.

— Просто обучение, Лира — отвърна най-сетне Породата. — Понякога не бях свършеният малък войник, който трябваше да бъда.

Младият мъж чу огорчението, което стягаше гласа му и трепна при звука.

Пръстите ѝ се раздвижиха по грапавите белези отново, а погледът ѝ се насочи към него. Поглед, изпълнен с гняв. Намерението му не бе да я ядосва. Искаше само да я предпази от това, което бе познал през тези години. Нямахше причина тя да разбира жестокостите и безпощадността на онези, които го бяха създали.

— Надявам се да са мъртви. — Ръмженето ѝ го изненада, както и кръвожадната ярост в красивите ѝ очи, докато се взираше в него. — Който и да е сторил това, надявам се да си го убил.

Тарик го бе направил. Но това не бе нещо, с което се гордееше.

Гордееше се с този малък знак на притежание от нейна страна обаче. Тя беше ядосана заради него, а не на него.

— Свърши. Това е всичко, което има значение. — Тарик докосна бузата ѝ, изумен от нея, точно толкова, колкото бе от първия миг, в който я бе зърнал.

Лири изсумтя при думите му, един напълно неженствен звук, който не го изненада особено, тъй като изражението ѝ показваше несъгласието ѝ с него.

— Имам нужда от душ. — Младата жена най-сетне се отдръпна от него, движенията ѝ бяха колебливи.

— Ще ти покажа банята и ще ти дам да облечеш една от моите ризи. — Той стана от леглото, обърна се и я вдигна на ръце.

Лири се хвана за раменете му, като погледна нагоре към него изненадано.

— Много си деликатна. — И лека като перце. — Може би трябва да опиташ вана за облекчаване на болезнените усещания. В скрина имам соли, които ще те накарат да се почувстваш по-добре.

Джонас бе предложил гореща вана вместо душ, за да премахне болката, както и да даде малка отсрочка на нарастващата възбуда.

Тарик знаеше, че миризмата на Лири ще се промени и той ще може да долови промяната, докато тя преминава процеса на овулация. Таблетката, която бе взела, нямаше да направи нищо, за да спре възбудата, а само крайният резултат от процеса на овулацията. Нямахше да има яйцеклетка, без забременяване. Младият мъж игнорира лекия пристъп на съжаление при мисълта за това.

— Също така съм и гладна — информира го Лира. — Но не искам някои от онези гадни бисквити, изобщо. Искам малко истинска храна.

Тарик я пусна в банята и погледна надолу към нея объркано.

— Като например?

— Ще се обадя на Лю. Тя ще изпрати един от своите доставчици.
— Жената огледа огромната баня, преди да го погледне отново многозначително.

Една покана да излезе. Това бе нещо, което бе трудно да се пропусне. Но все още не.

— Кажи ми какво искаш, ще изпратя един приятел да вземе за двама ни — предложи той вместо това. — Засега бих предпочел да не допускам никого, когото не познавам, в къщата.

Лека тръпка премина през тялото ѝ, когато тя извърна поглед настрани за миг и въздъхна тежко.

— Добре. Мога да разбера това. Поне докато получа моя Китайски фикс.

Тарик изслуша внимателно ястията, които тя искаше да поръча, потискайки усмивката си. Бяха достатъчни да нахранят цяла армия. За щастие, имаше почти перфектна памет.

— Изкъпи се. Аз ще се обадя на Джонас да донесе поръчаната храна. Докато приключиш, ще бъде тук.

Можеше да подуши надигащата се в нея възбуда и искаше Лира да има време да се наслади на храната.

— Благодаря. Сега излез. — Тя му махна с изящен жест на пръстите си. — Не ми трябваш тук точно сега.

Устните му се извиха от раздраженото ѝ изражение, но направи това, което му каза. И се молеше. Молеше се да му прости заради животното, което бе, а не човека, от когото знаеше, че се нуждае тя.

— Трябва да си отида до вкъщи за малко дрехи и вещи. — Лира намери нощницата и халата си в пералното помещение, сгънати прилежно върху на сушилнята, след като бяха изяли донесената китайска храна.

Гладът ѝ бе заситен, но това бе всичко. Непрекъснато нарастващата страст, надигаща се в тялото ѝ, беше на път да я подлуди.

Тя караше гърдите ѝ да туптят, а вагината да се свива. И я болеше за целувката на Тарик — буквално. Младата жена бе сигурна, че няма наркотик, който да е по-пристрастяващ от неговата целувка.

— Още не можеш да напускаш къщата, Лира. — Тонът му не търпеше възражение.

Добре, един мъж може наистина да бъде секси, когато е доминиращ, особено този мъж. Но тя просто не беше в настроение за това. Искаше да бъде обладана, но проклета да бъде, ако го помолеше да го стори. И тъй като знаеше, че той може да помирише възбудата ѝ, знаеше, че е много добре запознат с глада, надигащ се в нея.

Лира се обърна внимателно, държейки сгънатите дрехи до гърдите си.

— Много лошо. Имам нужда от чисти дрехи и време да помисля...

Горчива усмивка изви устните му, а в погледа му се отрази яростна болка.

— Времето за мислене беше преди да решиш да приемеш целувката ми.

Младата жена поклати глава при гнева в гласа му.

— Не за това — информира го тя гневно. — Трябва да разреши някои неща, Тарик. Това промени живота ми, знаеш го, и аз го знам. Има и други неща, които участват, освен ти и аз, и това разгонване, или както там го наричаш.

Разгонване? По-скоро ад. Това я убиваше.

— Тогава се погрижи за тях по телефона — не се предаваше Тарик.

Господи, защо не бе обърнала внимание на предупрежденията на съвършено мъжката му упоритост, които бе зърнала през последните месеци? Той изглеждаше непоклатим като камък.

— Нуждая се от дрехи. Лаптопът ми...

— Няма да имаш време да носиш дрехи или да работиш... — Тарик тръгна към нея, очите му потъмняха от страстта, блестяща в погледа му. — Ще бъдеш щастливка, ако имаш време да ядеш.

Коремът ѝ се стегна щом чу ръмженето в гласа му, когато той се протегна, взе нощницата и халата от ръцете ѝ и ги остави обратно на сушилнята.

— Искам да те взема в леглото този път. — Пръстите му се заплетоха в косата ѝ, когато Тарик дръпна главата ѝ назад, а лицето му се сведе, сякаш щеше да я целуне.

Като че ли тя бе толкова лесна.

Нея не я интересуваше колко възбудена е или колко болезнена става възбудата. Нямаше просто така да се подчини и да приеме всичко. Тя може да не беше Порода с ясна преценка за това нещо с чифтосването, но все пак притежаваше разум.

Преди Тарик да успее да я спре, тя се завъртя настрана от него, мина през вратата и премина през кухнята към фойето. Нямаше да се опитва да излезе през задната врата. Но може би имаше шанс да стигне до собствената си къща, преди Тарик да я спре на предния двор. Леден дъжд и всичко останало.

— Лира! Къде, по дяволите, си мислиш, че отиваш?

Той мина пред нея, преди тя да стигне до вратата, и се взря в очите ѝ безмълвно, докато тя потискаше желанието си да го ритне.

— В моята къща — напомни му жената. — Забрави ли? Дрехи? Лаптоп?

— Не. — Грубото ръмжене изпрати тръпки нагоре по гръбнака ѝ, а вагината ѝ бе атакувана от спазми. Проклет да е. Един мъж не би трябвало да има толкова вродено секси глас.

— Тарик, ти си с впечатлението, че това твое разгонване по някакъв начин ти дава права, с каквито не разполагаш. — Тя смушка с пръст гърдите му, притискайки упорития мъжки мускул, който не помръдна и сантиметър.

Свирепа напрегнатост стегна изражението му, придавайки му опасен, хищнически вид.

— Ти си моята половинка. Мое право е да те защитавам. — Той изръмжа думите, повдигайки устната си, за да покаже страшните си бели резци.

— Навън е ден, Тарик — посочи Лира, сякаш говореше на малко дете. Понякога мъжете не се влияеха от нищо друго. — Аз съм в безопасност, скъпи. Просто ще мина през моравата.

— Няма. — Породата пристъпи към нея.

И тя, разбира се, отстъпи назад.

Изражението на лицето му я увери, че той вече е приключил с пренебрегването на възбудата ѝ и сега е готов да направи нещо по

въпроса. Разбира се, ерекцията, опъната под широките му спортни панталони, до голяма степен я уверяваше сама по себе си.

— Тарик, тези мъжкарски тактики започват да ми писват — озъби се тя, раздразнението ѝ нарастваше. — Не ми харесват.

— Е, и? — Устните му се извиха в подигравателна усмивка. — Кажи ми, половинке, как ще го спреш?

Хладна мъжка увереност белязваше чертите на лицето му.

— Наистина ще те нараня — измърмори Лира, чувството на неудовлетвореност бушуваше в нея, защото знаеше, че не би могла да стори това нещо.

Щеше да се обади на братята си.

Но това не би било наистина справедливо. Нали така?

Не, реши тя, с това трябваше да се справи сама.

Младата жена отстъпи отново, когато Тарик се приближи, а очите ѝ се присвиха към него.

— Все още не съм готова да правя секс с теб — заяви властно, като се опита да избяга във всекидневната.

Той се усмихна. Порочната, чувствена усмивка накара женствеността ѝ да се навлажни. Проклет да е.

— Не си ли? — Тарик я дебнеше през голямата стая, а погледът ѝ пробягваше по тежките мебели, привлечен от изчистените мъжки линии и почти болничната стерилност на обстановката. Нямаше дори една картина.

— Не. Не съм.

О, но беше. То туптеше във вените ѝ, пулсираше в гърдите ѝ. Гърдите ѝ бяха стегнати от желание, вагината ѝ се свиваше от копнеж.

Тарик спря, когато тя мина покрай тежката маса за кафе от черешово дърво, наблюдавайки го предпазливо.

— Ти ме караш да искам да се усмихвам — прошепна Тарик тогава, а очите му бяха пълни с топлина, с желание. — Дори и упорита, колкото си, ме караш да искам да се усмихвам.

Сърцето ѝ се разтопи. Сега как, по дяволите, щеше да отстоява становището си, когато той ѝ говореше подобни неща?

— Сега не е време за забавление, Тарик — отсече тя гневно.

— Но аз искам да ти бъде хубаво. — Породата използва опияняващ като уиски и леко дрезгав като ласка глас, и това бе прекалено въздействащо върху спокойствието на Лира. — Искам да ти

бъде много хубаво, Лира. Искам да те положа на това канапе, да разтворя прекрасните ти крака и да ти покажа точно колко хубаво може да ти бъде. Не би ли искала това, скъпа?

Температурата в стаята скочи на сто градуса. Лира усети потта да се събира между гърдите ѝ и по челото ѝ, а гладът я разкъсваше на парчета.

Тя не побягна, когато Тарик заобиколи масата. Наблюдаваше го, чудејки се какво, по дяволите, се бе случило с волята ѝ, със силата ѝ и с решителността ѝ да не позволява този мъж да я спечели толкова лесно.

Но той го направи. Не с думите си. Или с намерението си. Беше копнежът в очите му, уязвимостта и радостта, която блестеше там, когато тя го посрещна.

— Наистина ще ти се ядосам един от тези дни — предупреди го Лира, когато той пристъпи по-близо, обгради я и ръката му се плъзна под косата ѝ, за да улови врата ѝ. — И не ме хапи отново. Просто е прекалено откачено.

Тя усещаше как раничката пулсира, болезнено чувствителна.

— Оплакваш се от ухапването, не от шипа? — Небрежният тон на гласа му не бе повлиян от напрегнатостта на тялото му.

— Ами, да. — Лира прочисти гърлото си нервно. — За шипа мога да ти простя. Но ако братята ми видят това ухапване, ще ти сритат задника. Предпочитам да си останеш цял.

Той се загледа в нея замислено.

— Мисля, че шипът ти хареса. — Тарик наведе глава, а езикът му погали малката раничка от ухапването. — И ухапването също, Лира.

Тя потръпна, когато езикът му я одраска, изпращайки вълни от удоволствие по цялото ѝ тяло.

— Може би — изпъшка от наслада, оставайки неподвижна, а ръцете от двете страни на тялото ѝ се свиха в юмруци, за да не го докосне и да не наруши усещането, което чувстваше как се обвива около нея.

— Ела тук, скъпа. — Той я придърпа в ръцете си, като не ѝ остави друг избор, освен да вдигне своите, а дланите ѝ се плъзнаха към врата му, към великолепната грива на косата му. — Нека видим колко много ти харесаха тези две неща.

Главата му се сведе, устните му покриха нейните и тя бе изгубена. Знаеше, че е изгубена. Захвърлена в една буря от чувствена топлина, деликатно ароматизирана от хормона, който започваше да нахлува във вече подготвените ѝ сетива.

Лири простена в устата му и устните ѝ се разтвориха, приемайки езика му, притегляйки го във вътрешността. Диво ръмжене завибрира в гърлото на младия мъж.

Ноктите ѝ се забиха в раменете му, одраскаха плътта и го погалиха на свой ред, когато дланите му обхванаха хълбоците ѝ и я повдигнаха към бедрата му.

Лири осъзнаваше неясно, че той я премества, полага я по гръб на възглавниците на претрупания диван и се намества над нея. Тарик избута ризата от гърдите ѝ, но нито един от двамата не прекъсна целувката за достатъчно дълго време, за да разкъса дрехата. Но по някакъв начин бе свалил панталоните си.

Тя усещаше пениса му, твърд и тежък, до бедрото си, а ръцете му блуждаеха по чувствителното ѝ тяло. И двамата стеноха, звуците на удоволствието им се смесваха, сливаха се, когато той я повдигна към себе си и широката главичка на ерекцията му се притисна към хлъзгавия, готов вход на свиващата ѝ се вагина.

— Лири... — Дрезгавият, грапав глас прониза сърцето ѝ, когато Тарик откъсна устни от нейните, надигна глава и се взря в нея с очи, които сякаш бяха разтопени от емоция.

О, Господи, обичаше го. Всичко в него. Всяка частица от него.

— Сега — прошепна Лири, когато той спря. — Обичай ме, Тарик. Моля те...

Той направи гримаса и устните му се изтеглиха назад от зъбите му в диво ръмжене, докато я гледаше изненадано.

— Не знаеш ли, Лири? — Усмивката му бе горчива. — Нима не знаеш колко много те обичам?

Тя щеше да го отблъсне или поне да му изкрещи, задето го казва с такава безнадеждна болка. Но той избра този момент да започне да се притиска към нея, разтягайки стегнатите ѝ мускули, докато проникваше вътре в нея.

Изпълни я гореща, агонизираща топлина. Удоволствието беше бързо като мълния, изгаряше всяка клетка на тялото ѝ, докато той трепереше над нея.

Лири го усещаше как потъва във вагината ѝ сантиметър по сантиметър, точно както бе превзел сърцето ѝ. Малко по малко той я разтвори, изгаряйки я не само с удоволствието, но и с изключителната нежност, с която действаше.

— Бих умрял за теб — прошепна в ухото ѝ, скривайки изражението си в шията ѝ, докато тя се обвиваше около него, а ръцете ѝ бяха впити в косата му. — Нима не знаещ, че сега живея само за теб, Лири. Сега и завинаги.

Тарик проникна докрай в измъчените ѝ дълбини, притискайки се силно, преди да се отдръпне със същото агонизиращо темпо, което бе използвал при навлизането.

— Тарик. — Лири захвапа ухото му. Той я правеше дива, караше сърцето ѝ да пламти, изпрацайки тялото ѝ в разтърсващи тръпки на удоволствие. — Просто живея за мен — задъха се тя. — О, господи! — Той се тласна в нея бързо, след това се изтегли назад бавно, крадейки дъха и мислите ѝ.

— О, скъпа, не съм приключил с теб. — Гласът му бе толкова див, толкова кадифено груб, че почти я накара да свърши. Утробата ѝ се свиваше, дъхът заседна в гърлото ѝ, когато клиторът ѝ набъбна от приближаващия екстаз.

Тарик се облегна назад, а коленете му се притиснаха към дивана, когато обви краката ѝ около бедрата си. Вече със свободни ръце, той я повдигна към себе си и я задържа до гърдите си, докато се взираше в шокираното ѝ лице.

— Свали ризата.

Пенисът му пулсираше вътре в нея. Вагината ѝ го засмукваше с възторжена алчност, а той се притесняваше за ризата ѝ?

— Веднага. — Гласът му се втвърди, а погледът му стана упорит. — Няма да ти дам това, от което се нуждаеш, докато не го направиш, Лири.

Ръцете ѝ се смъкнаха от врата му, уловиха ризата и започнаха да се борят да я измъкнат през главата ѝ, когато едната му длан обхвана хълбока ѝ и я повдигна няколко сантиметра от дебелото копие на члена му. След това я пусна и отново се тласна силно и дълбоко вътре в нея, когато Лири проплака от замаяно желание.

Ризата премина през главата ѝ, след което тя продължи да се опитва да освободи ръцете си. Най-сетне успя, дланите ѝ се насочиха

отново към раменете му, а краката ѝ се стегнаха около кръста му, докато се бореше да го накара да се движи вътре в нея.

— Тарик, ще те одера жив, ако продължаваш да ме измъчваш. — Тя бе сигурна, че жалкото скимтене в гласа ѝ не носи заплаха. Но той би трябвало да я познава достатъчно добре, за да знае, че тя ще удържи на думата си. Може би.

Тарик се засмя.

— Дръж се. Отиваме в леглото.

— Леглото? — Очите ѝ се разшириха ужасено, когато той се раздвижи лесно на дивана.

Лира потръпна, тъй като пенисът му помръдваше при всяко движение.

— Чух това последния път. — Задавената ѝ въздишка почти се превърна в скимтене от възторг, когато пенисът му започна да влиза и излиза от нея с всяка стъпка. — Тези стъпала... — простена тя от усещанията на движенията във вътрешността ѝ. — Не са много удобни.

— Ние ще ги направим. — Тарик звучеше прекалено самоуверен. Прекалено решителен.

Мили боже, той щеше да я убие.

Лира се кълнеше, че ще го направи. Знаеше, че ще го направи.

— О, господи, Тарик! Тарик, не мога да го понеса. — Тя крещеше името му, когато той започна да изкачва стъпалата с бързи, резки крачки.

Пенисът му се тласваше вътре в нея, отнемайки ѝ дъха, преди да се отдръпне назад и миг след това силно да се тласне отново в тялото ѝ.

Ноктите ѝ се забиха в раменете му, от устните ѝ се откъснаха отчаяни викове, когато стегна краката си около хълбоците му, опитвайки се да се задържи.

Първият оргазъм я връхлетя на шестото стъпало. На дванадесетото Лира трепереше и гърчеше се в ръцете му, когато втората кулминация открадна дъха и разума ѝ.

Едва осъзнаваше, че Тарик е стигнал до леглото, когато я положи по гръб, сграбчи ханша ѝ и започна да я води към третия, унищожителен оргазъм.

Тя се изви, дъхът напусна тялото ѝ внезапно, когато усети освобождението му да го разкъсва. Шипът набъбна яростно под главичката на пениса му и се притисна в деликатния сноп от нерви, който никой мъж не би достигнал по друг начин. Той пулсираше, галеше и я накара да полети в един оргазъм, който нямаше начало и край. Съществуваше единствено Тарик, който я държеше, а зъбите му одраскаха раничката, която ѝ бе оставил по-рано, преди отново да се забият в плътта, и тъмната забрава да я погълне.

— Обичам те. О, господи, Тарик, обичам те... — Кадифената тъмнина се затвори около нея, когато думите се освободиха шепнешком, сърцето ѝ разцъфна, а душата ѝ сякаш се надигна, потръпна и се отвори, за да приеме тази част от Тарик, която Лира знаеше, че дори смъртта не може да открадне.

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Просто съм уморена, татко. Вечерях навън с един приятел миналата вечер и цялата тази работа, която имам. Просто си мисля, че би било най-добре ти и момчетата да дойдете, след като спре дъждът. Знаеш как цапат кухнята ми, когато навън е мокро...

Тарик слушаше как Лира върти една и съща песен на баща си покъсно на следващата вечер, че дори той не би й повярвал.

Неговата чувствена, сексапилна малка половинка бе дала на баща си извинения, които дори той, който нямаше опит с родители, никога не би опитал.

Какво я караше да мисли, че този нежен, сладък тих глас може да заблуди някого?

— Ти си луда — оформи с устни бавно, игнорирайки я, когато тя му махна с леко грациозно движение на ръката.

След два дни секс, които би трябвало да са го убиха, в пози, които не бе опитвал в целия си сексуален живот, Тарик дори бе склонен да бъде доста предубеден в нейна полза. Но сладкият, захаросан и невинен тон го накара да извърти очи към нея, преди да й се намръщи свирепо.

— Какво? — попита само с устни Лира, стрелвайки го с раздражен поглед, преди да насочи вниманието си обратно към разговора, който водеше с баща си.

Като се има предвид факта, че братята й бяха бивши агенти от Специалните части, Тарик се съмняваше баща й да е глупак. И все пак, тук беше неговата независима, борбена половинка, полуизлегната в леглото му, гола, без нищо друго, освен тънкия чаршаф, което да я покрива, и плетяща извинение, което го накара да трепне болезнено.

Копринената й коса бе заплетена около зачервеното й лице, сините й очи блестяха от раздражение и имаше куража да стои там и да се опитва да излъже баща си по този начин.

Беше уморена. Не беше в настроение да готви. Братята й цапаха...

Даваше му почивка. По дяволите, даваше му сила, защото имаше чувството, че яростта на един баща плюс синовете му щяха да пристигнат на прага ѝ и да провалят грижливия план на Брейдън за залавянето на дресъора.

— Да, татко, знам колко ще се подразнят като разберат, че трябва да почакаат, но точно сега дворът ми прилича на блато и те не могат да направят нищо, дори да искат. Просто искат безплатна храна, а аз съм заета.

Тя се цупеше. Сериозно се цупеше. Какво се бе случило с независимата „аз го правя по моя начин или по никакъв“ жена, която Тарик познаваше? Той поклати глава и прокара пръсти през косата си, докато се опитваше да измисли начин да оправи това, преди семейството ѝ да стане негово главоболие.

Нямаше как да спре. Младият мъж направи жест, сякаш прерязва гърлото си, намръщвайки се към нея предупредително. Без никакъв ефект. Всичко, което получи, бе гневен поглед в отговор.

Този поглед накара пениса му да се втвърди. Всичко, което трябваше да направи Лира, бе да си помисли да му се противопостави и този упорит орган се надигаше за живот. По дяволите. Тя го убиваше.

Но какъв по-добър начин да си отидеш от този свят.

Тарик щеше да се засмее при тази мисъл, ако тя не бе избрала този момент да каже на татенцето с онзи сладък невинен тон, че ще работи цяла вечер.

Това бе достатъчно да го накара да изпъшка тихо.

— Да, татко, обещавам да съм предпазлива и да заключа вратите и прозорците за през нощта. — Обещанието бе направено с почти автоматичен тон. — Давам ти дума, че единствените диви животни, които ще пусна, ще са четириноги. Не че съм виждала никакви напоследък. — Лира се ухили дръзко на собствените си думи, като намигна на Тарик.

Луда жена! Мъжът изръмжа тихо, оформяйки с устни думите, а тя само извъртя очи. Кой мислеше, че ще повярва в това?

— Днес не е ден за печене на хляб — прозина се Лира, след като приглушеният звук от дълбокия глас на баща ѝ спря да говори. — Освен това съм заета. Те могат да почакаат ден или два. — Тя се стгуши по-дълбоко във възглавниците, намръщена, докато Тарик я гледаше с почти сляпо очарование.

Тя всъщност беше убедена, че сама е предизвикала това. Тарик можеше да го види по лицето ѝ. В тона на гласа на баща ѝ, чу друга история. Не можеше да чуе думите, само живия тон и почти войнишката твърдост.

Лира щеше да го погуби. Неговото обучение беше отлично, но трима агенти от Специалните части от величината на тези, които бяха помогнали за освобождаването на Породите от дресьорите на Съвета и войниците, не биха били по никакъв начин лесни за побеждаване. Особено като се има предвид, че не можеше да убие семейството на половинката си.

— Да, татко, обещавам да си почина и да ти се обадя утре — отговори Лира с помирителен тон, който беше толкова отвратително сладникав, че накара Тарик да се запита дали вечерята му ще успее да се задържи в стомаха му.

Отбеляза си мислено никога да не позволява да бъде подведен от този тон на гласа ѝ.

Когато младата жена най-сетне затвори телефона, Породата я погледна строго.

— Надявам се, не вярваш, че си ги заблудила — изръмжа той яростно. — Сега цялото ти семейство ще разпердушени квартала, за да те търси.

— Не ставай глупав. — Лира се изсмя на предсказанието му. — Първо ще дойдат тук. Не мисля, че ти се доверяват напълно. Нещо, за което не са в състояние да намерят достатъчно информация за него. — Тя размърда фино извитите си вежди неприлично. — Бил ли си лошо момче, Тарик? Укриване на документи и други такива?

Тя се размърда под чаршафа, опря длани на матрака и се наведе по-близо към него, а в очите ѝ танцуваха блестящи искри на веселие, когато го дари с лека, предизвикателна усмивка.

— Трябва ли да те напляскам, задето си лош сега?

Той смръщи вежди. Пренебрегна болката в пениса си. Нуждаеше се от душ и храна или щеше да рухне от изтощение.

— Ти? Аз смятам да те напляскам по-късно. — Тарик я посочи с пръст подчертано и решително. — Някой трябва да те научи да не си играеш такива очевидни игри с мъже, които те познават прекалено добре.

— Да. Добре. — Лира имаше дързостта да му се изсмее. — Не си играех с татко. Той може да вижда право през моите лъжи. Всичко, което казах, беше истина...

— По заобиколен начин — изсумтя Тарик.

— Как мислиш успях да се измъкна от къщата му? — Тя се отпусна обратно на възглавницата, а чаршафът се смъкна от гърдите ѝ и откри твърдите ѝ изкусителни зърна. — Но ти можеш да ме накажеш, ако искаш.

Тя ставаше прекалено самоуверена в способностите си да го докара до пълна лудост.

Накрая Тарик просто вдигна ръце, стана от леглото и тръгна към вратата на банята. Ако ще трябваше да се бори с братята ѝ, не искаше да мирише на секс, когато го прави.

— Отивам да си взема душ — отсече той. — Имам чувството, че може да не съм подготвен за посещението на семейството ти, което трябва да изтърпя. А ти създаваш проблеми, Лира. В един от следващите дни, това ще се върне и ще те плесне по задника.

— Наистина? — В изпълнения ѝ с веселие поглед проблесна интерес. — Обзалагам се, че ще ме накара да се подмокрям.

Тарик изсумтя.

— Не се и съмнявам, малка пакостнице.

И преди тялото му да вземе връх над разума, той се насили да влезе в банята и затвори вратата след себе си, за да не се присъедини към нея в леглото.

Когато пристъпи под водата, от която се издигаше пара, той си отбеляза да се свърже с Брейдън и да го предупреди да се очакват неприятности. Имаше лошото предчувствие, че много от тях вече са на път към него.

Лира се засмя, когато вратата на банята се затвори зад Тарик и позволи на топлината, която го дразнеше, да изпълни сърцето ѝ. Обичаше изражението на лицето му. За първи път сенките, които обикновено бяха там, бяха изчезнали. На тяхно място може да имаше раздразнение или недоверие, но тя бе видяла там също така и щастие.

Тя го правеше щастлив.

Лири въздъхна при мисълта и я изпълни някакво странно задоволство. Това, че го прави щастлив, не трябваше да я кара да се чувства сякаш излъчва светлина, но беше така. И я караше да иска да готви. Нещо наистина невероятно. Нещо, което щеше да накара онази частица объркано щастие, да изпълни очите му отново.

Лири имаше храна. Най-накрая. Миналата вечер ѝ бе отнело часове да убеди Тарик да накара някого да им достави основните хранителни продукти, както и малко истинска храна, вместо онези боклуци, които той приготвяше в микровълновата фурна всеки ден.

Гадост. Отвратителни неща.

Лири поклати глава, изправи се от леглото и взе нощницата и халата си, пренебрегвайки болезненото усещане между бедрата си. Това и пулса на желанието. Имаше чувството, че с или без разгонване, можеше да забрави, че откликът ѝ към Тарик ще изчезне някога. Той бе накарал да се навлажни още първия път, когато спря очите си върху него, и имаше предчувствие, че ще бъде така и на смъртното си легло.

Младата жена излезе от спалнята, спусна се по стъпалата бързо към широкото фоайе и зави към кухнята.

Тогова спря рязко. Очите ѝ се разшириха, ужас връхлетя тялото ѝ, а коленете ѝ омекнаха.

— Виж ти, изглежда Тарик си е взел малка половинка — каза подигравателно неканеният гост и оръжието му се насочи към сърцето ѝ. — Обзалагам се, че Съветът ще се забавлява много с тази. След като отстраним нейното Лъвче, разбира се. Единствената добра Котка е мъртвата Котка.

Лири се обърна, за да побегне, но се блъсна в твърдото тяло, което блокираше пътя ѝ. Допирът изпрати болка, която прониза нервните ѝ окончания, карайки я да се задъха от шок и да се отдръпне от втория нападател.

Сега какво? Дишайки тежко, младата жена се опитваше да съдържи страха си. Очите ѝ се разшириха, когато силни ръце я изтикаха към кухненския стол.

— Той ще ви убие. — Тя притисна ръце до тялото си, опитвайки се да мисли, да намери начин да избяга, за да предупреди Тарик.

— Може да опита. Ще се провали. Бяхме много внимателни този път. Той дори няма да бъде в състояние да ни подуши — отговори ѝ злобно нападателят. По-високият от двамата мъже се загледа в нея

любопитно, като задържа оръжието си насочено към главата ѝ. — Е, кажи ми, какво е да те чука едно животно?

Лири преглътна тежко.

— Питай жена си.

Мъжът изсумтя и се ухили подигравателно.

— Няма значение — сви рамене той. — Учените ще разберат отговора.

Тя трябваше да предупреди Тарик.

Погледът ѝ трепна към входа на кухнята. Той щеше да приключи скоро с банята си и да слезе по стълбите, без да подозира за опасността, която го очаква. Без да може да помирише заплахата.

Лири отново преглътна трудно.

Съветът го бяха измъчвали през по-голяма част от живота му, бяха го третирали като животно, бяха му отказали радостта дори от най-дребните човешки наслади.

Той никога не бе ял домашно изпечен хляб. Никога не бе пил истинско кафе. Не знаеше как се готви, но от онова, което братята ѝ бяха казали, много от лабораториите на Породите са били бърлоги, затънали в мръсотия, напълно занемарени. И все пак Тарик поддържаше дома си блестящ, почистен от прах и събуваше ботушите си пред вратата. Човек, който знае как да обича, въпреки ужасите, които бе познал.

А сега тези двамата мислеха да я използват, за да го убият?

Тя не можеше, не би го позволила.

Сега той принадлежеше на нея. Той беше нейното сърце, нейната душа, и тя не можеше да си представи живота без него. Щеше да умре без него.

Мисли, Лири. Очите ѝ се стрелкаха около нея, докато двамата мъже я наблюдаваха внимателно. Предупреди го. Как би могла да го предупредиш...

Миризма. Тарик можеше да помирише възбуда. Можеше да помирише страх.

Вместо да потиска ужаса, който бушуваше вътре в нея, ужаса, който парализираше разума ѝ, Лири го освободи. Трябваше да го предупреди...

Тарик излезе от душа, подсуши се енергично, нахлузи чифт спортни панталони и тръгна към вратата, за да каже на Лира, че банята вече е свободна.

Влезе в спалнята и се намръщи към празното легло за една дълга секунда, преди главата му да се надигне бавно. Нова, натрапчива миризма изпълни ноздрите му.

Страх.

Той можеше да го подуши — остър и предупредителен, носещ меката следа от уникалния аромат на Лира. Но нямаше нищо друго. Нямаше друга миризма, която да се носи през вратата на спалнята, за да му даде представа за това какво го чака на долния етаж.

Лира беше негова половинка и той някак усещаше опасността, която я заобикаляше и пулсираше във въздуха.

Тарик грабна мобилния телефон до леглото и въведе сигнала за беда, след което захвърли апарата на матрака и се насочи към скрина.

Извади едно от малките оръжия от чекмеджето и се отдръпна назад в сенките, докато слагаше кобура си. След това постави заглушител на дулото на оръжието и го закачи на кръста си, преди да облече една тениска.

После взе резервния пистолет, който стоеше отгоре на скрина, и провери пълнителя, преди да тръгне към вратата.

Тарик спря и се послуша внимателно. Нямаше светлина, но той не се нуждаеше от нея. Също така не знаеше кой или какво има на долния етаж, но не беше Порода. Нямаше шанс една Порода да прикрие миризмата си толкова ефективно. Но понякога, много рядко, някои хора успяваха.

Дресьорите знаеха как. Беше трудно, понякога почти невъзможно, но това можеше да се направи.

Докато се движеше към стълбите, Тарик душеше внимателно. Не долови никаква миризма на човек или Порода, освен тази на Лира и нейния страх. Тя беше непреодолима, настойчива. Но заедно с нея имаше един любопитен притъпен, стерилен мирис. Сякаш нещо е било почистено. И друг, не толкова чист, сякаш бе използвано нещо, което да прикрие миризмата на злото.

Студено ръмжене изви устните на младия мъж.

Бяха двама и единият от тях беше нервен, предпазлив. Може би не чак толкова сигурен, колкото другия. Този беше слаб.

Той щеше да направи грешка.

Когато започна да се спуска по стълбите, остави допълнителното оръжие на едно стъпало, достатъчно близо да скочи и да го грабне, ако е необходимо. Ако отидеше въоръжен, те щяха да разберат, че ги е усетил и биха го претърсили, заплашвайки живота Лира, за да стои на място, докато те вземат скритото оръжие.

— Лира, оставила си лампите изгасени — извика той, когато стъпи във фойето. — Без повече от твоите игрички, ясно? Къде си?

Тарик запази гласа си раздражен и подигравателен, докато се придвижваше към кухнята, където ароматът ѝ бе най-силен. Спря на входа и сложи ръце на хълбоците си, оглеждайки сцената.

Всичко вътре в него се сви от страх, докато се опитваше да си придаде небрежна поза. Усещаше как ръмженето се надига в гърдите му, челюстта му се стегна от желание да вкуси кръв.

Двамата мъже стояха от двете страни на Лира — единият с оръжие, опряно заплашително в слепоочието ѝ. Тя не издаде нито звук, но Тарик можеше да види сълзите, блестящи по лицето ѝ, и движението на устните ѝ.

Толкова съжалявам...

— Е, признавам, Тарик, не смятах, че това наистина е възможно. — Антон Крайтън поклати глава, когато той издаде клокочещ звук. — И да те намеря толкова невнимателен. Твоите Дресъори са били по-небрежни, отколкото смятах, по време на престоя ти в лабораторията.

Студени, стоманеносиви очи го гледаха от бледо лице. Черна шапка покриваше русата му коса, но Тарик си спомняше добре цвета ѝ. Едрото, тежко мускулесто тяло изглеждаше отпуснато, но Породата можеше да види напрежението в него. Нападателят не беше толкова уверен, колкото изглеждаше.

А партньорът му бе ужасен.

— Вонята на твоя човек започва да се носи дори през онова, което си използвал да го прикриеш — информира го Тарик студено. — Той се страхува.

Очите на Крайтън се присвиха, когато Тарик отказа да се поддаде на провокацията му. Погледът му трепна към другия мъж.

— Толкова е трудно да се намери добра подкрепа. — Усмихна се студено. — Но той е достатъчно добър, за да ти попречи да ни откриеш, докато не е настъпил моментът.

Тарик кимна с всички признаци на безразличие, когато погледна към Лира.

— И, така, какво искате тази вечер, момчета? — попита той, запазвайки гласа си отмерен, незаплашителен.

Познаваше Крайтън по-добре, отколкото той предполагаше. Беше лесно да се играе с него — недостатъчно маневрен и живееше на молитви, тъй като се опитваше да избяга и от Породите, и от войниците на Съвета.

Крайтън беше страхливец. Когато лабораториите бяха нападнати от правителството и независимите сили за спасяване на Породите, държани там, той бе напуснал битката, вместо да рискува да го заловят. Сега го считаха за престъпник и от двете страни.

— Само момичето. — Крайтън сви рамене пренебрежително. — Веднага щом се погрижа за теб, мога да я използвам за малка сделка. Трябваше да стоиш на разстояние, Тарик. Но тъй като си толкова упорит, ще се погрижа за теб сега и ще си гарантирам завръщането в редиците на Съвета с твоята хубава малка половинка.

— Съветът е разпуснат, Крайтън. — Тарик го погледна състрадателно. — Няма с кого да търгуваш.

Силен смях изпълни въздуха.

— Ти наистина вярваш в това, нали, Тарик? — попита той, клатейки глава. — Няма нужда да се притесняваш, Лъвче. Те все още са там. Скрити добре, на безопасно място, но са същите.

— Млъквай, Крайтън — изсъска партньорът му. — Убий го и да приключваме с това.

Лира трепна, а погледът ѝ подивя при изказването.

По дяволите. Тя беше жокерът, не тези две копелета. И нямаше нищо, което Тарик да може да направи, освен да се моли здравият ѝ разум да надделее.

— Твоето приятелче е малко нетърпеливо, Крайтън — подигра се Породата, като се облегна на рамката на вратата и скръсти ръце на гърдите си, докато ги наблюдаваше. — Малко заповеднически се отнася, нали?

Егото на Крайтън беше легендарно.

— Млъквай, Тим — отсече той. — Държа го под контрол.

— Сигурен ли си, че не е Койот? — Тарик кимна към добрия стар Тим, който имаше бледи лешникови очи, изпълнени със страх, и

дълга тъмнокестенява коса. — Той трепери като лист.

Кикотът на Крайтън беше подигравателен и остърга нервите на Тарик, когато дулото на пистолета се плъзна по слепоочието на Лира в студена ласка.

— Той ще се справи — увери го Крайтън, когато Тарик се взря в него студено. — За съжаление няма награда за главата ти. Но предполагам, че ще трябва да те убия. Ако беше на мое място, момче, ти би направил същото. — Той поклати глава с фалшиво съжаление. — Някои Породи никога не се научават.

Само още малко. Само още няколко секунди.

Тарик можеше да подуши Брейдън и още една Порода до задната врата. Но също така можеше да усети преобладаващата миризма на ярост до предната врата. Човешка ярост. Бащина ярост.

Мамка му.

— Това беше наистина лош момент да се обадиш, Крайтън. — Тарик поклати глава, сега почти съжаляваше другия мъж. — Това е вечер за хляб, нали знаеш.

Той погледна към Лира, молейки се тя да разбере съобщението. Младата жена примигна, изумление и вълна от подновен страх заблестя в очите ѝ.

— Вечер за хляб? — Крайтън се вторачи в него объркано. — Какво общо може да има хляб с всичко? Нима свободата е размътила мозъка ти?

— Жалко за теб, но аз вярвам, че може да има.

Задната врата се разцепи, а алармата на къщата започна да гърми. Лира, благословено да е нежното ѝ сърце, не беше глупава. Преди Крайтън да успее да я спре, тя се хвърли на пода, търкулна се под масата, а кракът ѝ изрита коленете на Тим, когато Тарик се наведе, извади с бързо движение пистолета зад гърба си и отвърна на огъня на дресъора.

Предната врата експлодира, когато Крайтън се свлече на пода, а Тарик се хвърли под кухненската маса и закри тялото на Лира, оставяйки Тим на Брейдън и всеки друг, който крещеше за кърваво убийство, да се погрижат за него.

— Казах ти, че няма да свърши работа. Не можеш да си играеш с хора, които те познават толкова добре, Лира — изръмжа Тарик, напомняйки ѝ предупреждението си, когато тя говореше с баща си по-

рано. Той я придърпа по-навътре под масата, принуждавайки я да застане зад него и подслонявайки я между тялото си и стената, докато тя се бореше да го отблъсне.

Брейдън и Джонас бяха на пода, оръжията им бяха вдигнати и в готовност, когато трима добре обучени Морски тюлена^[1] нахлуха в стаята с извадени оръжия и убийствен блясък в очите.

— По дяволите, Тарик, пусни ме, преди да са унищожили къщата — кресна Лира в ухото му. — Ще я сринат до основи.

— По-добре къщата, отколкото мен — изсумтя Породата, като я задържа на място, когато облечените в черно фигури спряха до масата, последвани от чифт крака, обути в дънки.

Баща й.

Мамка му.

— Виж, харесвам тази къща повече от моята. — Тя блъсна рамото му, преди да постави колене на гърба му и да го натисне. — А те ще я съсипят.

— По дяволите, стой неподвижна, жено — изръмжа Тарик. — Мога да възстановя къщата и след като не мога да убия копелетата, понеже са ти роднини, наистина бих предпочел да стоя далеч от пътя на опасността. Или на теб ти е все едно? — изръмжа подигравателно.

— Глупак.

— Пикла.

— Е, поне тя е жива — провлече един подигравателен глас, когато тримата Морски тюлена се наведоха да погледнат под масата.

Очите им, поразително приличащи на тези на Лира, се вторачиха в него. Мъжете бързо приеха факта, че той няма намерение да й позволи да мръдне поне засега, а тя е доста доволна да стои там, където е, независимо от обидите.

— Не можете да застреляте бъдещия ми съпруг. — Лира най-сетне успя да се завърти покрай него.

Изпускайки въздишка, Тарик погледна към мястото, където Брейдън бавно се изправяше на крака.

— Тези задници кървят на пода на кухнята ми? — Лира се бе измъкнала изпод масата, точно пред него, изправена срещу братята си с ръце на кръста. — Защо кървят на пода ми?

— Обвини гаджето си там долу. — Най-широкоплещестият от четиримата мъже я погледна прямо и тъмната му глава се наведе, като

изръмжа насреща ѝ, а в очите му гореше гняв. — Той ги застреля. Не сме ние. И откога, по дяволите, това е твоята къща?

— Откакто аз казах, че е. — Тарик я дръпна назад, инстинктите му пламнаха от яростта на другия мъж към неговата половинка. Това бе неприемливо.

— А кой, по дяволите, си ти? — Насилие струеше от изражението на брат ѝ. Насилие, което бе добре да насочи към някой друг, а не към Лира.

— Нейната половинка... — Студената му усмивка не продължи по-дълго от изказването му.

Настана хаос.

[1] Специалните сили ВМС на САЩ са известни като Морски тюлени (US NAVI SEALs). SEALs — в буквален превод „Морски тюлени“ се явява аббревиатура — SEA AIR Land (море, въздух, земя). — Бел.прев. ↑

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Не мога да повярвам, че наистина се хвърли в юмручен бой с брат ми. — Изражението на Лира не беше никак доволно по-късно същата нощ, когато застана пред Тарик, за да прегледа потъмнялото му око и разцепената устна, които бе спечелил заради държанието си.

— Нито пък аз — изсумтя той и трепна, когато тя притисна напоения със спирт тампон, който държеше, към ожуленото място на бузата му. — Беше напразно усилие. Ти, Лира, си една размирница. Видях това тази вечер.

— Аз? — Тя се отдръпна, а широко отворените ѝ очи бяха невинни, когато го погледна изненадано. — Какво съм направила?

— Ти предизвика братята си. — Мъжът улови бедрата ѝ, когато тя се опита да се премести от леглото, където бе седнал. — Ти съзнателно подкопаваше авторитета им и непрекъснато ги държеше в състояние на бойна готовност. Този бой беше по твоя вина. Ако беше малко по-учтива, както те насърчавах да бъдеш по телефона, те нямаше да нападнат, решени да защитят честта ти.

Устните ѝ се извиха. Малка пакостница.

— Ако беше останал настрани от това, нямаше да има бой. — Лира стегна ръце около раменете му, за да го задържи да не близне драскотината, която по някакъв начин бе придобила от нощните приключения.

Зачервеният белег се простираше от рамото ѝ, минаваше покрай ключицата ѝ и въпреки че щипенето беше досадно, не беше нищо, в сравнение с пламъците, които изгаряха останалата част от тялото ѝ.

— Никой друг не може да ти дава нареждания, освен аз — изсумтя Тарик при отказа за достъп до сладката ѝ плът. Заслужаваше някаква награда заради болките и страданията, отекващи под плътта му.

— Не ми давай заповеди — информира го тя повелително. — Какво има във вас мъжете, та смятате, че можете да нареждате на жените?

Тарик въздъхна уморено, виждайки живота пред себе си, непрекъснато изумяван и дразнен от една дребна жена. Не че не го очакваше с нетърпение. Но Лира имаше навика да изпада в конфронтации с братята си, когато може би трябваше да бъде по-малко нападателна.

Тарик определено трябваше да поговори с тях насаме по този въпрос. Тя изглежда се наслаждаваше на това да ги държи разтревожени.

— Фактът, че можеш толкова лесно да се забъркваш в неприятности. — Той изви вежда подигравателно. — Лира, любима, след разговора с братята ти, аз съм сигурен, че ти си магнит за неприятности.

Боят беше дяволски добър. Чист, брутален, летящи юмруци и яростни проклетия, докато той и Грант, най-големият ѝ брат, продължаваха да унищожават кухнята.

Когато приключиха, Лира се бе втурнала към спалнята да се цупи, докато те се споразумяваха на по бира и разгорещен спор за това дали Лира да остане, или не при него.

Не че имаше съмнения доколко той е засегнат, но в очите на нейното семейство, Тарик бе видял любовта им към нея, както и страховете им. Той не беше точно съседското момче. Беше Порода и току-що едва не я бе намерил убита. Това би било достатъчно да ужаси един брат, който е приел отговорността за твърдоглавата си сестра.

И те като че ли приеха него и способността му да я защитава.

Повечето мъже биха се поколебали. За щастие, предразсъдъците срещу Породите липсваха в семейство Мейсън, което се дължеше на факта, че тримата братя на Лира са помогнали в спасяването на много от държаните в плен Породи.

Тогава Тарик придърпа младата жена в прегръдките си, а гърдите му се стегнаха при спомена за пистолета на Крайтън, галец слепоочието ѝ, куршумът бе много близо до това да унищожи огъня, който сгряваше всеки, който се докосне до нея. Как би могъл да продължи живота без нея?

— Не трябваше да се биеш с тях. — Лира се наведе към него, нежното ѝ тяло се отпусна спокойно в Тарик, когато той я повдигна да седне в скута му, ръцете му се обвиха стегнато около гърба ѝ, когато

устните му се сведоха към белега, който бе оставил на рамото ѝ. — Аз ги държах под контрол.

— Ти ги държеше в прединфарктно състояние — въздъхна мъжът. — Бедният ти баща никога няма да бъде същият.

Лайл Мейсън, въпросният баща, беше най-решен от всички да отведе дъщеря си у дома, да я обгърне със защитата, която чувстваше, че само той може да ѝ осигури. Той беше човек, измъчван от мисли за загубата на дъщерята, която очевидно обожаваше.

Не че Тарик бе наясно с движещите сили в едно семейство, но разбираше нуждата да се защитава, нуждата да се обича тази малка жена, която държеше в прегръдките си. Тя беше неговата светлина. Неговият свят. Беше това за всеки, който я обича.

Тарик я притисна силно към себе си, усещайки как тя се залюлява към ерекцията, нарастваща под панталоните му и навлажнявайки плата с влажната топлина на женствеността ѝ.

Лира не носеше бикини под роклята си. Ръцете му се плъзнаха надолу по плата, докато достигнаха подгъва и повдигнаха дрехата, а дланите му обхванаха гладкото ѝ голо дупе.

Един стон заседна в гърлото му, когато усети плъзгането ѝ към него, дишането ѝ стана по-дълбоко, а уханието на възбудата ѝ изпълни стаята.

— Не ме оставяй, Лира. — Тарик не можа да спре думите, изплъзнали се от устните му, когато я хвана здраво, вдигна я, положи я по гръб на леглото и се изправи над нея.

— Нямам никакво намерение да те оставям, Тарик. — Очите ѝ светеха от чувство, от копнеж. — Казах ти, че те обичам. А аз не казвам това с леко сърце. На никого.

Тарик докосна бузата ѝ, а гърлото му се стегна, докато се бореше с объркването и с невъзможността да повярва, че тази жена може да го обича. Че Господ, в цялата си щедра милост, най-накрая го е приел и му поднася този дар, който никога не бе мислил, че може да има. Нещо, някого, което винаги да нарича свое.

— Следващия път, когато започнеш да спориш с братята си обаче, ще те напляскам — изръмжа той, когато главата ѝ се надигна, а устните ѝ намериха твърдото връхче на зърното му и го ухапаха игриво.

— Звучи забавно. За колко спора говорим, преди да получа само десерт?

Тарик простена, когато ноктите ѝ се плъзнаха надолу по корема му, преди пръстите ѝ да се закачат на колана на панталоните му и започнаха бавно да го събуват.

— Ти си пакостница — въздъхна тежко мъжът, като се надигна от леглото и бързо се съблече.

Роклята ѝ прелетя покрай него, докато той сваляше панталоните си. Когато се изправи, Лира бе застанала подпряна на колене и длани, а езикът ѝ се подаде да оближе набъбналата главичка на пениса му.

Черната ѝ коса се разпиля около лицето ѝ, а сините ѝ очи блестяха от възбуда и желание. Те блестяха като най-яркия чист сапфир и бяха по-ценни от злато за Тарик.

Малкият ѝ розов език отново потрепна по върха на ерекцията му, оставяйки огнена следа по чувствителната главичка. Тарик се напрегна от удоволствието, което се изстреля от пениса му към всички нервни окончания в тялото му. Той не мислеше, че удоволствието може да стане по-хубаво, докато устните ѝ не се разделиха и горещата ѝ уста се отвори да поеме главичката във влажните си дълбини.

Тарик гледаше как зачервения, набъбнал връх на ерекцията му изчезва между устните ѝ, как езикът ѝ галеше долната му част с такова невероятно удоволствие, че той се чудеше дали ще може да го понесе.

Ръцете му се заплетоха в косата ѝ и я стиснаха силно, когато приглушено ръмжене изпълни гърдите му и се откъсна от устните му, в момента, в който Лира започна да го засмуква жадно и невъздържано.

Движенията ѝ бяха колебливи, невинни.

Погубваше го.

Тя погледна нагоре към него. Веселие и възбуда блестяха в погледа ѝ, когато езикът ѝ го погали, устата ѝ го притегляше, а палавата ѝ ръка се придвижи бавно нагоре по бедрото му, докато улови тестисите му с копринените си пръсти и унищожително удоволствие.

— Пакостница — простена Тарик, борейки се за въздух. За контрол.

Езикът му пулсираше като зъбобол, нуждата да излее излишното количество хормон в устата ѝ го караше да подивее. Той можеше да усети вкуса на подправката, да усети ефекта ѝ върху себе си, да

почувства как penisът му се стяга допълнително, а нуждата да се освободи се превръщаше в почти агонизиращо удоволствие.

А устата ѝ все още се движеше по него. Бавни, изтънчени близвания и дълбоки, притеглящи ласки, докато от гърдите му не избухна чисто животинско ръмжене.

Тарик затегна ръцете си в косата ѝ и я издърпа назад, когато усети туптенето на шипа точно под главичката на penisа си.

— Достатъчно.

— Хмм. Гладна съм. — Лира облиза устните си чувствено. Те бяха пълни и подути. — Може би аз искам още.

Тя се засмя, един нисък, сладък звук, когато мъжът я бутна обратно към леглото, разтвори бедрата ѝ и сведе рамене между тях.

Нямаше време за предварителни ласки. Трябваше да я вкуси. Да опита деликатната коприна на женствеността ѝ, преди да полудее. Или да я целуне.

Ако я целунеше, нямаше да може да чака. Породата вървеше прекалено близо до ръба, а нейният собствен глад растеше толкова бързо, че уханието му щеше да се качи в главата му.

— Ще те погълна — простена Тарик, секунда преди да прокара език по голата, обляна в сироп коприна на интимните ѝ гънки. — Всеки сантиметър от теб, Лира. Докато вкусът ти не проникне във всяка фибра на сетивата ми.

Младата жена въздъхна тежко, плътта на корема ѝ потрепваше конвулсивно, докато Тарик я гледаше с присвити очи. Той можеше да види толкова много. Всеки трепет на меката плът съответстваше на нивото на нейната възбуда.

Езикът му описа кръг около клитора ѝ, преди Тарик да го притегли между устните си, докато наблюдаваше как корема ѝ сякаш се тресе. Засмуквайки я, той раздвижи пръстите си по влажните гънки на женствеността ѝ и я разтвори още малко, за да може да плъзне един пръст в горещите ѝ дълбини.

Лира се разтресе към него, бедрата ѝ се сгърчиха, притискайки се по-близо за навлизането, когато кремообразните ѝ сокове започнаха да текат.

— О, господи, Тарик, подлудяваш ме — извика тя отчаяно, вагината ѝ се свиваше около пръста му. — Спри да ме измъчваш по този начин.

Тарик изсумтя леко, показвайки наладата си от вкуса ѝ. Сладък, пристрастяващ вкус. Той я поведе почти до ръба на освобождението ѝ, а пръстът му се тласкаше дълбоко вътре в нея, галейки отзивчивите дълбини, когато тя се повдига за него.

— Дразниш ме. — Грубото ѝ обвинение бе натежало от удоволствието ѝ. — Чукай ме, Тарик. Не ме карай да искам да те убия.

Младият мъж щеше да се засмее, ако не беше толкова завладян от глада си по нея.

— Тарик... — Лира почти изкрещя името му, вагината ѝ се сви около пръста му, а коремът ѝ се стегна. — Ще си платиш за това. — Коленете ѝ се свиха, а петите ѝ се забиха в матрака, когато тя се надигна по-близо. — Кълна се, ще те накарам да си платиш...

Тарик ѝ даде това, от което имаше нужда. Добавяйки още един пръст към тесните дълбини на вагината ѝ, той започна да ги движи вътре в нея, използваше устните си, езика си, смучещата си уста, за да я тласне по-високо, да я запрати в експлозиите на екстаза.

Лира се изви към него и изкрещя името му, когато той се изправи бързо над нея, повдигна я и притисна пениса си към конвулсиращата тъкан на вагината ѝ, стискайки зъби от удоволствието.

Беше толкова тясна. Толкова гореща.

Течна коприна. Гореща като лава сметана.

Тарик улови бедрото ѝ с една ръка и отпусна тежестта си на лакътя на другата, когато усети как краката ѝ се обвиват около него.

Вагината ѝ се свиваше около пениса му, малки пипала от усещане — стегнати, вълнообразни ласки — заливаха ерекцията му, когато се раздвижи вътре в нея, първо с кратки, отчаяни тласъци, а след това с твърди удари, започна да я обладава с цялата сила и отчаяние на глада, нарастващ в него.

Устните му се сведоха към нейните, езикът му се гмурна в устата ѝ. Лира се раздвижи под него, отворена за него, пленявайки го с приглушени викове и все по-стегнати свивания на отзивчивата ѝ женственост.

Тя беше екстаз. Тя бе живот.

Темпото на тласъците му нарасна, когато хормонът бликна от езика му в нейния организъм, възбуждайки ги допълнително, запращайки ги стремително към оргазъм.

Когато Тарик почувства как освободението стяга тестисите му, израстъкът под главичката на пениса му започна да се изпълва, втвърдява и надига оживено, за да го заключи здраво вътре.

Бурни тръпки разтърсиха Лира, ръцете ѝ се стегнаха около врата му, а главата ѝ се завъртя, когато устните му безпогрешно откриха белега, който я маркираше като негова половинка. Тогава започна да я залива със спермата си.

Шокиращо, бурно удоволствие. Свързване, различно от всичко, което Тарик би могъл да познае. И Лира. Винаги Лира. Центърът на неговия живот.

— О, господи! Каж ми, че това нещо, което наричаш шип, няма да изчезне с разгонването — изпъшка младата жена, когато двамата намериха способността да дишат. — Не бих била доволна.

— Предполагам, че ще трябва да ме нараниш? — засмя се Тарик слабо, като се извъртя на една страна, придърпа я към гърдите си и въздъхна от задоволство.

— Ще трябва да те нараня лошо — въздъхна тя.

— Но все още ще ме обичаш.

— Винаги ще те обичам. — Лира ухапа гърдите му, преди да отметне глава назад, за да му се усмихне. — Винаги, Тарик. Може да не си съседското момче, но съседът Порода звучи много по-добре.

Смехът им бе тих и доволен. Душата му ликуваше.

Той не беше напълно човек. Но не беше и животно. Беше Порода. Порода, която е намерила половинката си. И живота си.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.